

CREATIVE SEB

ÎN HAINE DE SĂRBĂȚOARE

Cuprins

1. Creații proprii

Trenul către tărâmurile magice - de Amelie Froux

Bucuriile Crăciunului - de Eduard Covaș

Un strop de bunătate - de Eduard Covaș

Poveste de Crăciun- de Smaranda Mătășel

Planul de Crăciun- de Mara Miloș

**Știți cum se nasc poveștile - elevii clasei a III-a, coordonați de
doamna profesoară Lucia Matei**

O întâlnire neașteptată - Maria Constantin

Jaful de pe strada 79- de Daria Calcișcă

Podul către Lumea Imposibilă- de Raisa Radu

Trădătorii- de Eduard Giurgea

Alma, Izzy și dimensiunile salvatoare - de Mara Miloș

Lupul din Alaska (Partea a II-a) - de Maria Cristescu

Sania năzdrăvană- de Ilinca Bădoi

Căsuța zburătoare- de Ozana Mătășel

Un fluture curios- de Ozana Mătășel

Un fluture curios- de Alexandra Anton

Jocul- Anastasia Cristian

Tărâmul stelelor- Ozana Mătășel

Compunerea mea la română- Robert Tepebag

Cuprins

2. Recenzii

Ferma animalelor- de Matei Perișoară

Familia Romanov- de Matei Perișoară

3. Documentare

**Tradiții și obiceiuri de Crăciun în lume (Marea Britanie vs. SUA)-
de Daria Calcișcă**

Obiceiurile Crăciunului în alte țări - Carina Chivaru

Obiceiuri de Crăciun - Vladimir Olaru

Titanic - Un film și un vapor - Amelie Froux

Legenda florii Crăciunului - Daria Calcișcă

4. Projekte Auf Deutsch

**Bansko (ein Ort außerhalb der Stadt)- Erstellt von Raisa Maria
Radu**

**Festliche Kleidung - Erstellt von Guerron Arhire Luca, Ungureanu
Iosif, Olaru Vladimir Cristian**

Krampus - Erstellt von Calciscă Daria

**Traditionen der Sachsen in Rumänien- Erstellt von Patrick
Gheorțan**

Weihnachten in der Schweiz-Erstellt von Tudor Oancea

Winterlegenden- Erstellt von Carina Chivaru

Weihnachtstraditionen in Deutschland- Erstellt von Mara Miloș

**Weihnachtstraditionen in Deutschland - Erstellt von Ioana
Bodean und Natalia Roșu**

Cuprins

4. Projekte Auf Deutsch

Weihnachts Gewohnheiten

aus Deutschland -Erstellt von Sofia-Alexandra Calişcă

Weihnachten in Deutschland -Erstellt von Ilinca Maria Bădoi

Weihnachten in Deutschland - Erstellt von Miruna Cristescu

5. Artiştii de la SEB

CREATIVE SEB

I. Creații proprii

Trenul către tărâmurile magice

În acea seară urmă o aventură la care Freya nu se aștepta. Freya era o fetiță de zece ani care era curioasă să afle orice și își întreba mama de fiecare dată când avea ceva de zis. Freya locuia cu mama sa și cu câinele ei, Cookie, lângă o gară.

Freya se spală pe dinți și se pregăti de culcare pentru că a doua zi trebuia să meargă la dentist. Pentru că nu mai mersese niciodată la dentist era destul de speriată. Se băgă în pat și închise ochii, iar într-o clipă adormi.

Avu un vis ciudat și se trezi în toiul nopții. Pentru a se calma, se uită pe geam și văzu ceva cu totul neobișnuit. A vazut un tren, dar nu un tren oarecare, un tren magic. Trenul era acoperit cu luminițe colorate și avea o formă diferită față de toate trenurile pe care le văzuse Freya vreodată. Cum era ea îmbrăcată cu rochița ei de noapte a ieșit repede să vadă de mai aproape trenul. O luă și pe Cookie pentru că îi era frică să meargă afară singură în mijlocul nopții. Se duse pe peronul care trebuia să fie peronul 3, dar acum se numea peronul Luminiță și văzu un animal care se comporta ca un om și imediat ce o văzu pe Freya o pofti în tren. Freya urcă în tren și o luă pe Cookie în brațe pentru că văzu că era speriată de

oamenii din tren.

În tren nu se aflau oameni obișnuiți, erau pirați, vrăjitoare, spiriduși și tot felul de creaturi ciudate pe care nu le întâlnești de obicei. Toate creaturile se holbau la ea pentru că ei nu mai văzuseră oameni normali. Trenul porni și dintr-un microfon se auzi că următoarea stație va fi Mijlocul Lămâii. Freya fu nedumerită despre numele stației, dar dacă erau oameni ciudați, trenuri ciudate atunci sigur erau și stații ciudate.

După ce au ajuns, au coborât destul de multe creaturi, dar Freya era decisă să coboare la stația Piraților pentru că îi plăceau la nebunie pirații.

Următoarea stație era stația Luptelor unde coborau pirații ca să se lupte. A coborât și Freya cu Cookie pentru a se uita la spectacol. Acolo se afla un ring de bătaie unde aparură doi tipi musculoși. Tipul din stânga avea tatuaje peste tot și era foarte furios, iar cel din dreapta era transpirat și se uita urât la adversarul său. A început bătălia și cei doi erau foarte agresivi și Freyei nu i-a plăcut, așa că s-a întors în tren. Când a ajuns la tren și-a dat seama că o pierduse pe Cookie. Pentru un moment s-a speriat foarte tare, dar după, a auzit un lătrat înfundat din depărtare. Parcă era încuiată undeva. S-a dus după lătratul înfundat al lui Cookie și văzu o mașină obișnuită de înghețată de unde venea lătratul. Intră să vadă de ce era Cookie acolo și văzu o mulțime de câini încuiați în cuști care așteptau să fie eliberați. Pe jos erau niște chei pe care le luă și descuie toți câinii. Cookie era foarte fericită că și-a regăsit stăpâna.

Freya văzu că începe să se lumineze și alergă spre tren. Vorbi cu șoferul trenului și îi spuse să se grăbească către gara Luminiță, iar acesta o luă pe sus și o puse lângă el. Acesta setă trenul pe modul AUTOMAT și trenul merse cu viteză

luminii. Într-o clipă era la gara Luminiță. Freya îi mulțumii șoferului și îi spuse că o să vină și în seara următoare.

Fugi spre casă și se băgă repede sub plapuma rece din camera ei pustie. În curând era vremea să se trezească și să meargă la dentist. Pentru că erau obosite Cookie și Freya au adormit imediat după ce și-au închis ochii. NOAPTE BUNĂ, Freya!

Amelie Froux, clasa a VI-a

Bucuriile Crăciunului

Crăciunul ideal aduce bucurii în inimi. În serile reci, lumini sclipesc în ferestre. Brăduțul împodobit strălucește-n cameră, cu globuri colorate, așteptând cadourile să sosească.

Odaia e plină de arome îmbietoare, cozonaci parfumați și turte dulci se gătesc în cuptor. Familia e adunată în jurul mesei festive, râsete și glume se aud peste tot.

Copiii îl așteaptă pe Moș Crăciun cu sufletul la gură. Cadouri împachetate cu grijă și dragoste se deschid cu zâmbete în fiecare casă. Fericirea se răspândește.

Colinde vesele se aud pretutindeni și fulgii de nea cad ca petalele unui trandafir. În jurul focului povești se spun, se simte iubirea ca un dar neprețuit.

În lumea ideală, de Crăciun, pacea domnește, oamenii uită de griji și bunătața strălucește ca un strop de aur.

Crăciunul este momentul de armonie pură.

Covaș Eduard, clasa a V-a

Un strop de bunătate

În noaptea de Crăciun a Primului Război Mondial, în tranșeele umplute de zăpadă se năștea un tărâm al păcii. Soldații își depuneau armele, iar sunetul focurilor de pușcă se transforma în murmurul distant al colindelor. În lumina lumânărilor improvizate, soldații au dat mâna și doctorii i-au ajutat și pe răniții taberei opuse.

Zgomotul bombardamentelor se transformau în tăcere, frigul înțepător era îmblânzit de căldura focurilor de tabără comune, iar soldații căutau o împăcare temporară în gesturile de prietenie între inamici. În noaptea aceea, granițele uitării și ale compasiunii au ridicat un munte de speranță. Dar în ciuda acestei întreruperi temporare, cerul nopții păstra urmele fumului și ecourile dureroase ale conflictului.

Armistițiul de Crăciun din primul Război Mondial rămâne un episod aproape imaginar, amintirea lui strălucind ca un strop de bunătate în mijlocul întunericului conflictului.

Eduard Covaș, clasa a V-a

Poveste de Crăciun

Viața este ca o poveste, are început, are și sfârșit, dar depinde de noi să fie unul fericit. Crăciunul mereu a fost momentul perfect în care să spui povești.

Îmi aduc aminte cum ne adunam toți cei din familie ca să îi auzim glasul bunicii care răsuna așa cum era el bătran, dar neobosit, prin toată casa. Iar noi ascultam o nouă poveste în fiecare an înaintea primirii cadourilor. Devenise un fel de tradiție, una unică, nimeni neștiind de unde făcea rost bunica de poveștile ei. Erau toate povești de Crăciun, toate diferite, dar cu final fericit.

Au trecut multe ninsori de atunci, toate uitate de vreme. Totuși, nu era Crăciun în care să nu ne lipsească poveștile bunicii. În Noaptea de Crăciun, cerul plângea cu fulgi ușori și albi ca florile de cireș. Era primul Crăciun fără bunica, iar eu încă eram o copilă. Eram în vechea casă a bunicii, stând cu capul pe o pufoasă pernă decorativă, brodată chiar de mâinile ei. Totul părea perfect, dar nu era. Nu fără poveștile bunicii. Iar la fel ca frumosul cer, am început să plâng, lacrimi prelingându-se pe materialul fin.

Iar atunci s-a întâmplat. O carte prăfuită lasată pe dormeza bunicii. Ceva normal, dar totuși nu prea. O cameră în care nimeni nu a mai intrat de săptămâni bune, o carte misterioasă atinsă de praf. Cu mâini precaute am ridicat cartea. Era un fel de caiet, umplut cu un scris frumos de mână. În clipa aceea am știut ce se afla în mâinile mele.

În acea noapte de Crăciun totul era diferit, dar totuși am vrut să pară la fel, de parcă bunica ar fi fost acolo. În acea noapte am spus o poveste. O poveste despre familie, iubire, viață. Ea avea și început, și sfârșit, dar depindea de noi să fie unul fericit.

Smaranda Mătășel, Clasa a VII-a

Planul de Crăciun

Ce pot să vă spun? Aș putea începe prin a vă explica situația. Era 1 noiembrie când un grup de colegi s-a întâlnit după școală ca să discute. Acest grup era format din 5 persoane, care s-au intitulat *Jaful de Crăciun*. Nu știu dacă v-ați prins încă de ce și-au ales numele ăsta.

Acest grup plănuiește să îl saboteze pe Moș Crăciun de ani de zile.

- E deja EXTREM de târziu să ne apucăm să facem un plan, Crăciunul e peste 24 DE ZILE. Poate ar trebui să amânăm de data asta, spuse unul dintre copii.

- Nu putem să amânăm! În nici un caz! Trebuie să concepem un plan logic, dar mai puțin complicat decât anul trecut. Cel de acum un an ne-a luat prea mult și nici măcar nu am reușit să-l încurcăm pe Moș Crăciun.

- N-am ce să spun, tare șmecher a mai fost și Moșu anu trecut de nu am reușit să-l prindem.

Toată școala se uită urât în general la grupul Jaful de Crăciun pentru că, bănuiesc că înțelegeți, nimeni nu știe ce vor de la Moș Crăciun și de ce îl vânează în fiecare an. Chestia e că au ei un motiv care nu s-a aflat. Nu încă. Dar din fericire eu îl știu.

Fiecare dintre membrii grupului au avut o problema cu Moș Crăciun. Primul membru susține că Moș Crăciun a uitat să vină pe la el, doar că el nu i-a făcut nimic. Al doilea membru spune că acum 4 ani, i-a greșit cadoul. Al treilea membru a zis că Moșu' i-a dărâmat pomul de Crăciun când a lăsat cadourile. Și nu cel din urmă, al patrulea a zis că atunci când era mai mic, își dorea un animăluț adevărat. Voia un câine, și tot ce a făcut Moșu' a fost să își bată joc de dorința lui. I-a adus o cutie mare ca să pară că acolo putea intra un cățeluș și i-a pus o figurină de vreo 5 cm în formă de cățel înăuntru. Și asta a fost tot ce a primit. A fost foarte dezamăgit la vremea aia. Și copiilor acestora li s-a pus pata să îl saboteze pe Moș Crăciun că să se răzbune. Au încercat toate planurile care le puteau trece prin minte.

Moș Crăciun știa de grupul acesta mic de copii dar el crede că, din tot ce au făcut până acum, sunt niște copii inofensivi și lipsiți de idei. Copiii deja se enervaseră cu mai mulți ani în urmă pentru că nici un plan nu mergea. Anul ăsta nu au știut ce să facă. Au zis că ar trebui să se ducă în „Țara lui Moș Crăciun” ca să îi fure sania și renii. Mulți au negat ideea așa că au rămas „în pom” cu planul de Crăciun. Zilele au tot trecut și tot trecut și ei tot nu știau ce să facă. Uite așa s-a făcut Decembrie. Ei nu aveau nici un plan, așa că au lăsat timpul să treacă. S-a făcut și 20 decembrie și copiii au început să se impacienteze. Șeful Jafului de Crăciun a spus să mai aștepte până la anul. În 4 zile s-a făcut și ajunul Crăciunului și Moș Crăciun își pregătea sania cu reni și cadourile din sacul lui fără fund.

Ca să zic că nu e ca în poveștile frumoase de Crăciun, am să vă mărturisesc că NU a nins de Crăciun.

Copiii se pregăteau să stea treji măcar ca să îl vadă pe Moș Crăciun, fără să aibă vreunul un plan că să îl împiedice să împartă cadouri. Aveau însă și ei niște dorințe de Crăciun și de aceea voiau să îl aștepte cu nerăbdare. Au încercat, doar

pentru o noapte magică, să uite de trecutul lor neplăcut cu Moș Crăciun și să vadă cum va merge în viitor. Cred că ăsta era planul. Nimic răutăcios anul acesta. Și după câteva ore, copiii au început să se plictisească și să li se facă somn.

Într-un final au auzit ceva. Ceva care nu a putut să îi lase să ațipească. Un sunet. Așa că nici unul dintre ei nu s-a mai culcat. Apoi copiii au decis să se întâlnească în timpul nopții lungi și nesfârșite pentru că toți au murit de plictiseală, și dacă nu vorbeau cu cineva, era posibil să adoarmă foarte ușor. Dar n-au vrut să se lase, chiar dacă nu aveau un plan negativ, pregătit pentru Moșu.

După încă vreo oră, copiii au decis că e mai bine să se culce, pentru că nu îl vor vedea vreodată pe Moș Crăciun. Au adormit triști, crezând că nu vor primi nici un cadou din cauza celorlalți ani.

Dimineața s-au trezit și au aruncat o privire obosită spre bradul plin de luminițe colorate. Primul care a observat câteva cutiuțe colorate sub brad a fost foarte surprins. De fapt, chiar se întreba de ce au meritat ei cadourile până la urmă. Apoi acesta i-a trezit și pe restul și toți au mers să își deschidă cadourile dis-de-dimineață.

În timpul zilei, când erau la masa de Crăciun, unul dintre copii s-a dus din nou la brad și a văzut că sub cadouri fusese o scrisoare. Atunci totul s-a lămurit. Moș Crăciun le lăsase un bilet în care și-a cerut iertare pentru ce le-a făcut în trecut (era logic că a fost și vina lui). Și copiii au acceptat scuzele și de atunci nu au mai încercat să îl încurve pe Moșu.

Gata, asta a fost povestea, acum puteți să vă vedeți de treburile voastre și de Crăciunul ce urmează...

Mara Miloș, clasa a VI-a

Știți cum se nasc poveștile?

Știți cum se nasc poveștile?

... din acea parte sufletească a copilăriei... din acel loc al sufletului pe care noi, adulții, ar trebui să-l păstrăm neatins pe vecie.

Povestea ce urmează nu este scrisă de mine. Doar am semnat aranjamentul orchestral așa cum George Enescu a semnat Rapsodia... de dragul muzicii populare românești.

Am strâns cu grijă toate ideile copiilor din clasa a III-a care, ascultând muzică și privind imagini (desene), au născocit povești. Cum bine știți, muzica dezvoltă imaginația, iar printre alte activități, la orele de Educație Muzicală copiii adoră jocul „Ascult muzică, privesc imagini și născocesc povești”.

Iată ce a ieșit:

A fost odată ca niciodată o băbuță singură. Trecuseră ceva ani de când nu mai avea pe nimeni, dar credea în visul ei de a regăsi persoanele speciale pe care le dorea aproape - să locuiască împreună sub același acoperiș, să împărtășească lucruri, să joace Remy - căci așa obișnuiau în vremurile apuse. Se încuraja mereu spunând încrezătoare că visul ei va prinde viață: „Mai am de așteptat... Răbdare!”

Într-o zi, s-a plimbat atât de mult încât se vedea zâmbetul soarelui la apus, iar seara se lăsa ușor peste natură. Norocul băbuței a fost că drumurile străbătute peste zi, au dus-o chiar și în târgul de vechituri de la marginea orașului. De acolo și-a cumpărat o lampă care acum s-a dovedit a fi foarte utilă, căci pe întuneric exista riscul să se împiedice de vreo creangă căzută pe drum.

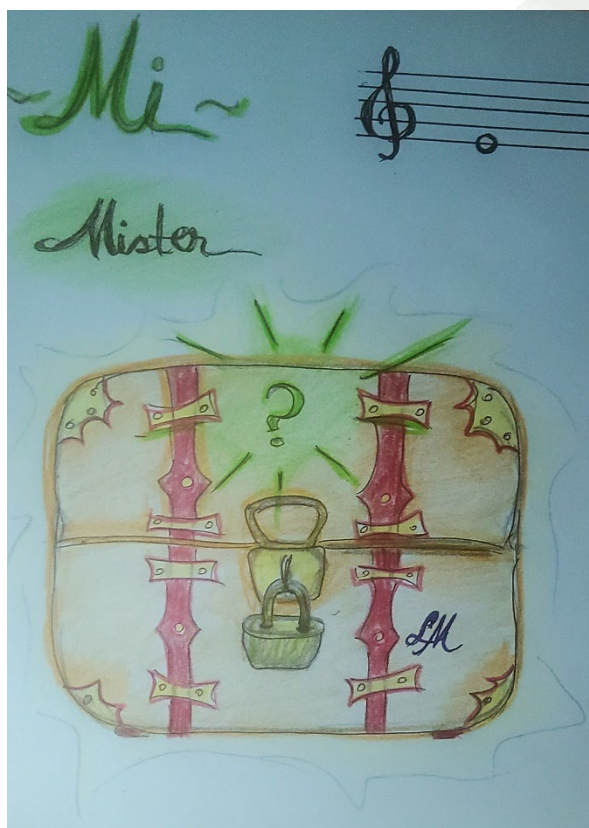
Aflată pe o cărare din păduricea de lângă casă, privea lung către apa curgătoare despre care localnicii spuneau tot felul de povești.

Se spune că acolo, trăia „o Sirenă foarte frumoasă, iar la apusul soarelui, o scoică mare, nepământească, o aducea pe mal. De fiecare dată fata privea gânditoare către căsuța bătrânei, doar până ce ultima rază de soare dispărea de pe cer, căci trebuia să se întoarcă în apa ce devenise căminul ei de ceva timp...".

Bătrâna și fata nu se întâlneau niciodată, dar amândouă priveau fiecare către locuința celeilalte. Ambele aveau câte o dorință.

Cum vă spuneam, bătrânica noastră se plimba în fiecare zi căci așa simțea cum timpul trece altfel, sperând că se apropie mai mult de împlinirea visului. Uneori pleca dis-de-dimineață și revenea seara. Tot acest program părea o căutare atentă a unui răspuns. Era un obicei de la care nu avea voie să se abată... căuta ceva... Alteori, obișnuia să meșterească lucruri frumoase în timp ce asculta muzică, așa își făcea ordine în gânduri și liniște în suflet.

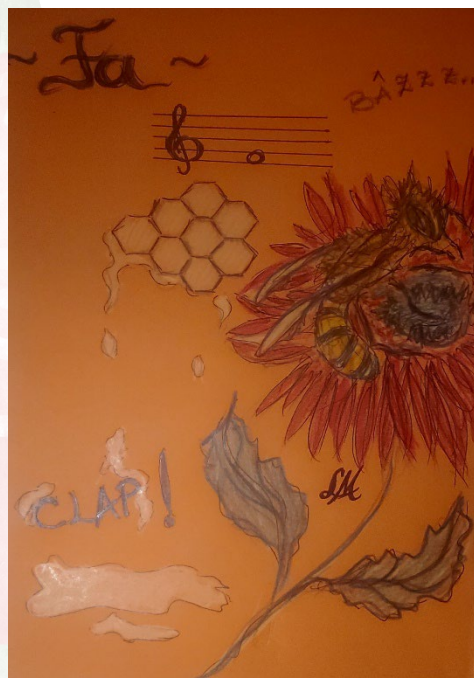
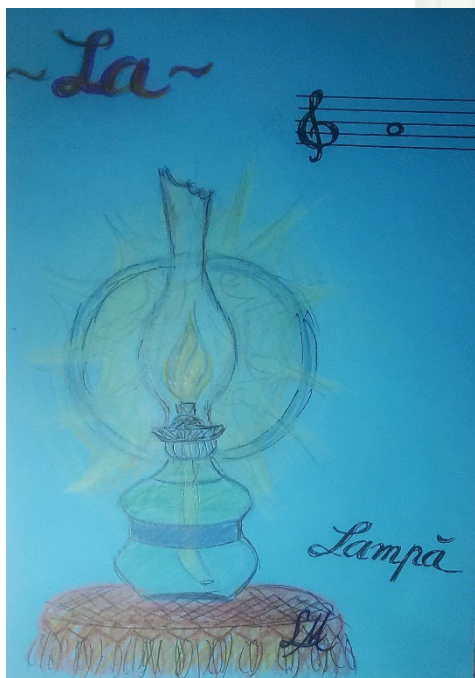

Într-o dimineață își servea cafeaua, așezată în balansoarul de pe prispa casei sale. Avea o grădină fermecată, plină cu flori ce aveau petale din note muzicale. Privea cum pe una dintre florile Curcubeu, o albinuță încărcată cu polen se odihnea. Fiecare albinuță ce a urmat drumul celei dintâi, îi aducea aminte de familia sa și de

căsuța lor plină de viață în trecut. Gândea că orice familie harnică are locul ei special care seamănă cu un stup de albine. Așa era familia ei... până când...

Dintr-odată, imaginea amintirilor și gândurile i-au fost întrerupte de prezența unor părinți care își însoțeau cei doi copilași. Aceștia priveau uimiți prin gardul curții florile fermecate, încântați fiind de minunatul loc. Bătrânica noastră aprecia faptul că cei doi copii își vorbeau cu respect. „Sunt bine educați!” zicea în mintea ei. Tare ar fi vrut să-i invite la un joc de Remy, în amintirea vremurilor bune. Ar fi fost o gazdă minunată, pentru că avea un suflet bun dar, trebuia să plece. A luat lampa și a pornit la drum.

Nu v-am spus că orașelul în care locuia se numea Speranța? Ei bine, să știți că locanicii de acolo povesteau de ani buni despre o fată foarte frumoasă, ca un Înger. Curajoasă, a refuzat să devină soția unui băiat atât de urât, încât până și soarele își ascundea chipul după un nor, atunci când acesta ieșea din casă. Era fiul vrăjitoarei cu suflet hain, care a pedepsit-o pe fată transformând-o în sirenă, iar pe fratele ei l-a transformat într-o scoică „așa... ca să aibă grijă unul de celălalt...

să nu se plictisească până ce vraja va fi ruptă". De atunci, lacul a devenit casa lor. La apusul soarelui Scoica aducea Sirena la suprafață în fiecare zi. Cum frățiorii sunt năzdrăvani uneori, în ziua când băbuța servea cafeaua pe prispă băiatul și-a lăsat surioara pe mal până ce Luna s-a ridicat pe cer. Sirena nu era supărată, deoarece iubea natura. Adora să fie alintată de vânt, să asculte concertele greierilor, să simtă parfumul florilor și să audă foșnetul frunzelor pe care-l asemuia cu vocea șoptită a părinților din vremea când le spuneau „Noapte Bună!", după ce se încheia ora poveștilor. Ar fi rămas acolo pentru totdeauna dar...

Dintr-odată, fata văzu lumina unui felinar ce se strecura printre copaci în întunericul nopții, apropiindu-se de ea din ce în ce mai mult. Puțin speriată, dar curajoasă, și-a strigat fratele, dar el nu a răspuns. Era prea departe ca să o audă.

Locuitorii orașului Speranța povesteau, printre altele că noaptea, scoica se transforma într-un tânăr frumos și puternic. Când revenea la înfățișarea adevărată, adora să alerge pe malul apei, să simtă aerul curat și să privească cerul. De câte ori privea stelele își punea aceeași dorință. De la părinți știa că „atunci când crezi în visul tău acesta merge către Univers și se întoarce spre a fi îndeplinit".

Revenind la cei doi frați ce purtau povara unei vrăji nemiloase, trebuie să știți că de această dată, în timp ce alerga, băiatul s-a împiedicat de o rădăcină uscată adusă de apă. În cădere s-a lovit de un cufăr. Acesta nu era unul oarecare căci lacătul lui închidea un secret magic. Mesajul scris pe cufăr stătea drept mărturie.

Preocuparea pentru deslușirea misterului l-a făcut să uite de întoarcerea în lac la ultima sclipire a razelor de soare și de faptul că sora lui a rămas pe malul apei așteptându-l.

În timp ce tânărul nostru încerca să se ridice, un moș fermecat apărură de nicăieri.

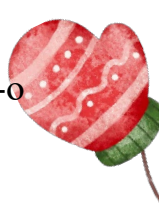
- Ei, dragul moșului, de mult n-am mai văzut un băiat atât de chipeș! Tare mi-e dor de fiul meu! Au trecut ceva ani de când... Ce te aduce pe aici?

- Aici locuiesc... spuse tânărul zâmbind. Când cerul nopții este senin, îmi place să alerg pe mal bucurându-mă de fiecare fir de viață... Mi-e foarte dor de părinți, dar casa mea este apa, căci vrăjitoarea cea rea m-a vrăjit. La răsăritul soarelui mă transform în scoică, iar sora mea în sirenă. Dar nu ne-am despărțit niciodată. Dacă nu mă depărtam prea mult... M-am împiedicat în timp ce alergam și am căzut în locul unde acest cufăr a apărut pur și simplu. Am încercat să-l deschid, dar nu se poate. Are lacătul blocat. Cheia pe care am găsit-o înainte de incident nu funcționează, iar de când noi doi ne-am întâlnit, rubinul montat pe capacul cufărului are o strălucire aparte. Este un cufăr misterios.

După un timp, piatra soarelui care însoțea rubinul, a început să strălucească pulsând ca o inimă... chiar avea o formă de inimă. Băiatul văzu printre razele acesteia două ființe care se îndreptau spre locul unde se afla împreună cu bătrânul.

Nu v-am spus că în Țara Speranței era un singur anotimp, chiar dacă din punct de vedere calendaristic Crăciunul era aproape. Dar oamenii nu-și dădeau seama de acest lucru deoarece vrăjitoarea cea rea, oprise timpul în loc pentru a face vraja. De atunci, era doar vară, iar cele patru anotimpuri stabiliseră să-și intre în drepturi doar când vraja se va rupe. La un moment dat, un glas angelic cânta atât de frumos, încât până și vântul se juca trimițând sunetele muzicale departe... peste ape apoi, le aducea înapoi risipindu-le prin luminișurile pădurii. Băiatul și moșul fermecat au zărit două siluete ce străbăteau drumul către ei. Bucuroși că în acea noapte nu vor fi singuri sub cerul liber, așteptau ca acestea să li se alăture.

Deodată, cheia se transformă într-un pergament fin pe care, cu litere de-o șchioapă, se așternea un mesaj. Între timp, siluetele s-au dovedit a fi băbuța noastră și Sirena, iar cufărul s-a deschis și... a început să ningă. Când ninge ca-n povești îmi place să spun că în Cer, Îngerii se bat cu perne. Într-o clipă, totul a devenit alb și pufos. Se auzeau sunete de zurgălăi și colindători. Era Crăciunul... acea perioadă a anului când se întâmplă miracole (...).

Dragii mei, eu și copiii clasei a III-a vă încredințăm o sarcină importantă. Mai precis, fiecare dintre voi trebuie să scrie un final al poveștii, iar la prima revedere din Noul An, să ne împărtășim reciproc modul în care s-a terminat povestea.

Vă dorim Sărbători Fericite!

Elevii clasei a III-a, coordonați de doamna profesoară Lucia Matei

O întâlnire neașteptată

Cu două zile înainte de ziua de Crăciun, un băiat pe nume Rareș a plecat cu părinții lui în excursie. Ei s-au cazat într-un hotel aproape de Muntele Crăciunului.

Dupa ce și-au desfacut bagajele, părinții au insistat să meargă pe un traseu din apropiere. Deși părinții lui au insistat, Rareș nu a vrut deloc să meargă. Părinții lui au plecat, iar el a decis să rămână în cameră și să se joace pe telefon. După cateva minute, el s-a plictisit și nu știa ce să mai facă ca să treacă mai repede timpul. I-a venit ideea să iasă la plimbare prin jurul hotelului. Astfel, și-a luat ghetetele, geaca, căciula și mănușile, a ieșit din cameră și a plecat la plimbare.

Plimbându-se pe cărare, s-a împiedicat deodată de ceva. Uitându-se mai atent, a văzut că era o manetă și a tras de ea. Deodată s-a întâmplat un lucru ciudat – pământul de sub el a început să se ridice, ca și cum era într-un lift. Urcând tot mai sus, a ajuns astfel până aproape de vârful muntelui.

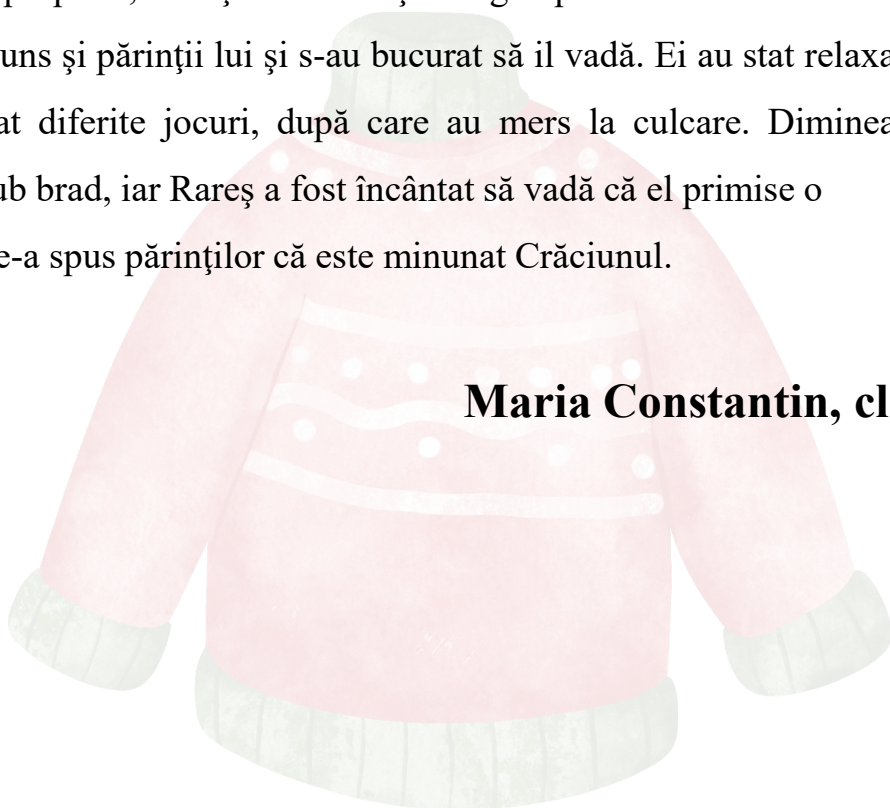

Acolo el s-a întâlnit cu un spiriduș, care l-a dus la Moș Crăciun. Moșul l-a întrebat ce își dorește de Craciun. Rareș i-a spus că își dorește o bicicletă, pentru ca cea veche i s-a stricat. Moșul i-a mai pus și alte întrebări ca să afle dacă a fost cuminte, iar Rareș l-a întrebat și el pe Moș Crăciun despre cum împarte cadourile copiilor. Au stat de vorbă mult timp, până când a venit seara și Rareș și-a dat seama că trebuie să se întoarcă la hotel, ca să nu îi îngrijoreze pe părinții lui. Moșul i-a spus că îl poate duce cu sania lui, ca să ajungă mai rapid.

Astfel, s-au urcat în sania trasă de reni și au ajuns la hotel imediat. Au aterizat în apropiere, Rareș a coborât și a fugit spre hotel încântat. Din fericire, fix atunci au ajuns și părinții lui și s-au bucurat să îl vadă. Ei au stat relaxați în cameră și s-au jucat diferite jocuri, după care au mers la culcare. Dimineața, au găsit cadourile sub brad, iar Rareș a fost încântat să vadă că el primise o bicicletă. Le-a spus părinților că este minunat Crăciunul.

Maria Constantin, clasa a V-a

Jaful de Strada 79

Era noiembrie, când, pe strada mea, strada 79, s-a întâmplat cel mai mare jaf al anului! Tot ce știam era ce mai auzisem pe la televizor și anume că o pictură foarte celebră fusese furată de la Muzeul de artă Modernă ce se afla puțin mai în față, pe strada unde locuiam eu. Sunt foarte curioasă ce s-a întâmplat cu adevărat, dar mama spune să-i las pe oamenii cu experiență să se ocupe de caz. Așa că doar am continuat să sper că pictura mea favorită și singura pictură care m-a interesat vreodată, nu fusese furată.

Îl cunoșteam pe paznicul care statea în secțiunea „Noptii înstelate”, pictura mea preferată, pictată de artistul meu preferat, Vincent van Gogh, așa că, la 4 după-amiaza, când partea aceea din muzeu se închidea, mă grăbeam spre muzeu, îl salutam pe paznicul Joe, amicul meu, care tot timpul își lua șosete colorate și neasortate, apoi, mă așezam pe băncuța din fața picturii și doar o priveam ore în șir, ori îmi mâncam sendvișul pe care nu-l terminasem la prânz sau îmi mai făceam temele, până când Joe venea la mine și îmi spunea „Hai! Fuguța acasă!”. Dar, mai târziu mama a venit la mine în camera. Eu stăteam la birou și mă uitam pe geam așa că n-am auzit-o când a intrat, m-a bătut pe umăr și mi-a spus fix ce nu voiam să aud. „Noaptea înstelată” fusese furată vineri, în data de 10 Noiembrie 2023, ora 5:43 după-amiaza.

Mi-a picat fața când mi-am dat seama că eu între orele 4 și 6, am fost în Muzeul de artă Modernă, adică în locul infracțiunii. Dintr-odată am început să tremur. De-a binelea! Gândindu-mă că am fost în aceeași clădire cu un infractor. Cine ar fura o operă de artă neajutorată...

Apoi, timp de o săptămână numai despre asta se vorbea la știri. Au publicat câteva fotografii cu hoțul, dar nu erau foarte vizibile, deoarece semnalul camerei de filmat a fost bruiat destul de repede. Singurele lucruri care s-au observat, erau acelea, că era o persoană mai plinuță ce purta niște șosete colorate, ce abia dacă se iveau pe sub pantalonii lui negri de trening.

Sâmbătă următoare am pornit spre muzeu pentru a vorbi cu Joe. Știu că e weekend, dar el vine la muncă aproape în fiecare zi. Chiar și dacă nu e tura în care este el de serviciu, deoarece locuiește cu mama lui și nu mai suportă să-i asculte văicărelile. Dar când am ajuns acolo, Joe nu era. Am mers și l-am întrebat pe Steve, paznicul de la secțiunea vecină dacă l-a văzut, însă și el mi-a confirmat că nu-l mai văzuse de sâmbăta trecută. Mi-a mai zis că trecuse doar marți să-i întrebe pe ceilalți colegi dacă îi vazuseră căciula croșetată de mama lui. Nu știu de ce și nu-mi doresc să mai cred asta, dar în secunda aceea, am crezut că hoțul este Joe. M-am speriat un pic și m-am și amuzat după aceea. De ce!? Pentru că Joe n-ar lua niciodată ceva ce nu îi aparține. Niciodată! Acum două luni, unei femei ce se plimba prin muzeu, îi căzuse o bancnotă de 20 de dolari, însă el a alergat după ea și i-a înapoiat-o.

Totuși indiciile nu mințeau. Joe era întradevăr plinuț, și mai mereu purta șosete colorate și neasortate, fix cum fusese descris hoțul de poliție. Iar în ultima vreme, îmi tot spunea că se săturase și că își dorea o vacanță, dar muzeul nu-i

dădea decât de Crăciun și Ziua Recunoștinței. În rest, trebuia să lucreze fie pe soare, fie pe ploaie, fie pe vânt, fie pe ninsoare. Uneori, chiar îmi părea rău pentru el.

Anchetele au continuat, până când, miercuri, ceva ce nimeni nu credea că se va întâmpla vreodată, s-a întâmplat. Hoțul a reînapoiat pictura, intactă. Iar apoi s-a prezentat în fața secției de poliție. Pentru a-și cere scuze! Și am avut dreptate! Cel care furase pictura fusese chiar Joe, dar nu pentru că voia să facă ceva rău! Ci pentru că își dorea o vacanță! Știa că „Noaptea înstelată” era ce mai populară pictură din secțiunea lui și crede că dacă polițiștii cercetau, el putea să se relaxeze. El și-a dat seama că a greșit, așa că asta l-a făcut să înapoieze tabloul muzeului realizând că oricare ar fi motivul, nu iei niciodată ceva ce nu îți aparține!

Peste câteva zile, când pictura fusese înapoi expusă în muzeu, a avut loc o promovare. Chiar pentru Joe! A fost numit șef de pază și își putea lua vacanțe mai des de acum. Și astfel, în sfârșit își permitea să se mute altundeva. Polițiștii și-au dat seama că ce i se întâmplase lui Joe era nedrept și fapta lui i-a motivat și mai tare pentru a-l promova. Dovedise că era demn de post!

Desigur, eu m-am întors la obiceiurile mele zilnice, însă sunt fericită că „Noaptea înstelată” s-a întors din nou acasă, la Muzeul de artă Modernă, pe Strada 79.

Daria Calcișcă, clasa a VI-A

Podul către Lumea Imposibilă

Știți filmele acelea în care oamenii dezvăluie mistere? Ei bine și acesta este un mister imposibil de aflat. „Ce mister?” hmm... bună întrebare! Că să aflați misterul Lumii Imposibile trebuie să citiți următoarea aventură incredibilă a lui Neyvee!

Totul a început într-o zi plictisitoare de școală. Neyvee era la ora de română. Doamna le povestea o legendă, care se presupune a fi inventată, dar care era foarte atractivă pentru elevi. Neyvee era o fetiță căreia îi plăcea să citească foarte multe povești și legende, așa că era destul de interesată de această ora.

Legendă podului către lumea imposibilă începe așa:

Se spune că podul făcut din marmură albă nu este văzut decât de fiica reginei, care se presupune a fi pierdută de mult timp, iar dacă această urcă podul până la Lumea Imposibilă vom avea viață veșnică!

Neyvee era din ce în ce mai acaparată de această legendă. Dar singură problema era că prințesă era dispărută de mult timp. S-a întors acasă fiindcă limba română era ultima ora a ei. A fost tare distrasă după oră și abia acasă a realizat că și-a uitat penarul la școală. Nu s-a mai întors după el pentru că era prea obosită.

În noaptea aceea a visat că ea era prințesă și că are capacitatea să vadă podul și să urce pe el spre Lumea Imposibilă. Fetița se trezi la cinci dimineată, își făcu o lista:

LISTA DE TREBUINȚĂ:

1. Apă
2. Mâncare(mere, pere, pâine și pate)
3. O geacă
4. O lumânare
5. O pătură

Cam asta credea ea că i-ar trebui. Se îmbracă în colanții ei roz bombon și își lua mica bluziță verde primită de la Vlad, colegul ei de clasă. Se gândi să lase o mică foiță cu o scrisoare pentru mama să, că să nu creadă că a pierdut-o. Apoi, se furișă afară din casă și merse la Lacul Cristalin din satul ei mic. Aștepta vreo 4 minute, dar nimic. Se uită pe lângă lac să vadă dacă nu cumva se află vreun pod dar... nu era nimic.

Când toate speranțele erau pierdute călcă pe o piatră de un albastru de metil care se nimeri a cădea în Lacul Cristalin. Din lac, deodată ieși un pod din marmură albă sclipitoare. Fata rămase uimită.

Se urcă pe pod și acesta avea un fel de magie fiindcă ziceai că plutește printre treptele din marmură. În timp ce urcă parcă nu se mișcă fiindcă tot apăreau scări în sus și tot părea că o să cadă în gol, fiindcă scările din spatele ei dispăreau și ea era atât de grăbită încât și-a scăpat sacoșă pregătită cu grijă. Acum nu mai avea cale de întoarcere, așa că a continuat să urce până când și-a dat seama că se află deasupra norilor. Era o priveliște uimitoare și nemaipomenită. Arată magic!

Pe la jumătatea podului cu scări un cal magic apăru de nicăieri și încerca să o împiedice pe Neyvee să urce mai departe. Fata încercă să îl oprească dar acesta o aruncă de pe pod și„Buf”- căzu de pe pod. Credea că nu va scăpa cu bine, iar fix când mai avea 20 de centimetri până la dezastru un unicorn o apucă în dinți și o urcă într-o viteză ca a luminii până la porțile Lumii Imposibile.

Porțile erau tot din marmură și parcă mult mai înalte decât și-a imaginat. Împinse încet ușile și văzu un buton mare și roșu pe care scria foarte îngroșat, **„NU APĂSA”**. Ce ar face orice copil atunci când vede scris: „NU APĂSA”?...Dacă ați spus că “ar apăsa” atunci ați răspuns 100% corect fiindcă toți copiii sunt la fel. Fetiță apăsă butonul și...nu o să va vină să credeți ce s-a întâmplat: un fel de vânt cu sclipici s-a dus spre pământ și așa s-a împrăștiat peste tot în întreagă lume vestea că de acum toți au viață veșnică.

Nayvee a fost readusă de gărzi la palat cu tot cu familia ei adoptivă și au felicitat-o cu toții pentru ceea ce a făcut. Din acest motiv Neyvee ar trebui să mai existe și acum printre noi...

Singură întrebare la care peste 50% dintre noi s-au gândit ar fi: „Asta înseamnă că și noi putem avea viață veșnică?”

Hmmmm.... Asta nu se poate cunoaște deocamdată, dar rămâne de aflat.

Dacă nu, cine știe... poate...unul dintre noi va descoperi un pod fermecat la capătul căruia se vor afla niște porți imense de marmură albă și poate că după aceste porți va fi un buton roșu pe care normal că îl vom apăsa și „Buf” vom avea cu toții viață veșnică. Sună bine, nu? Sunt sigură că ne vom găsi curajul să urcăm podul în ciuda fricilor și a altor greutăți.

Așa că anunțați-mă dacă nu cumva găsiți podul și aduceți viața veșnică înapoi pe pământ.

În concluzie...nu te da bătut, chiar dacă ți se pare că visele tale sunt imposibile.

Raisa Maria Radu

Clasa a VI-a

Trădătorii

De sute de ani pisicile și câinii s-au luptat pentru străzile din New York. Ei și le doresc pentru că de acolo pot lua multă mâncare și pot locui în clădiri părăsite. Ei se urau unii pe ceilalți, deoarece mereu doreau să dețină mai mult decât celălalt.

Într-o zi, șoarecii le-au propus câinilor să se alieze împotriva pisicilor. Când vor câștiga vor împărți orașul în două: unul al câinilor și altul al șoarecilor. Câinii au acceptat și au început să facă un plan. Ei le-au spus pisicilor că în trei zile vor avea o luptă finală pentru oraș, într-o fabrică părăsită de la marginea orașului.

Toate pisicile, câinii și șoarecii au venit la fabrică în acea dimineață rece. Când lupta a început, două pisici au sarit pe un câine și celelalte au început să-i zgârie cu ghearele. Șoarecii nu au prea ajutat în luptă în timp ce pisicile și câinii se luptau cu tot ce aveau. La un moment dat, un câine s-a aruncat pe două pisici.

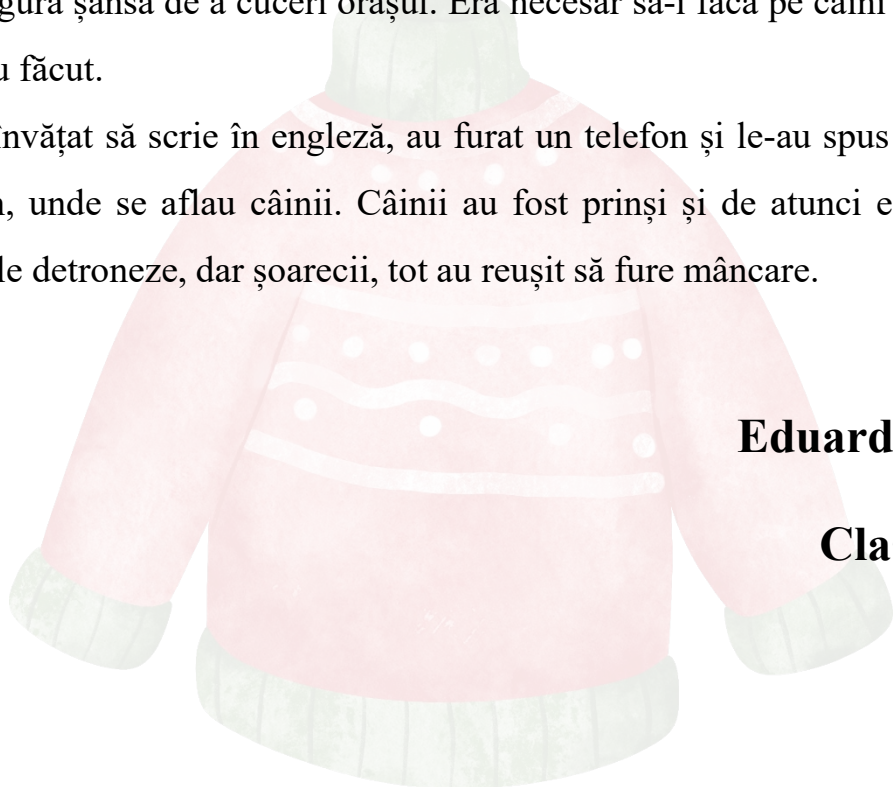
Dintr-odată toți șoarecii au plecat și podeaua a căzut. Ei au căzut într-o groapă cu pereți groși de metal. O pisică a avut noroc și nu a căzut, așa că a fugit după ajutor. Între timp pisicile vorbeau cu câinii despre ideea de a se alia și câinii au acceptat. Pisica norocoasă care scăpase s-a întors cu o sfoară pe care

a aruncat-o și toate animalele au ieșit din groapă. Ei au reușit apoi să descopere ascunzătoarea șorecilor, după ce o pisică a venit la ei spunându-le că a văzut o clădire plină de șoareci. Ei au început să facă un plan pentru a-i detrona pe șoarecii trădători. În final au decis să facă un atac surpriză la miezul nopții.

Următoarea noapte au pus în aplicare planul și toți șoarecii au fost aruncați în canalizare, dar când pisicile au vrut să-i felicite pe câini, ei au prins pisicile și le-au aruncat în subsol. Părea că pisicile nu mai au nicio șansă, când au descoperit untunel secret care ducea la suprafață - el era ascuns în spatele unui tablou. Ele mai aveau o singură șansă de a cuceri orașul. Era necesar să-i facă pe câini să plătească pentru ce au făcut.

Ele au învățat să scrie în engleză, au furat un telefon și le-au spus hingherilor, prin telefon, unde se aflau câinii. Câinii au fost prinși și de atunci ei nu au mai încercat să le detroneze, dar șoarecii, tot au reușit să fure mâncare.

Eduard Giurgea

Clasa a VI-a

Alma, Izzy și dimensiunile salvatoare

A fost odată ca niciodată o persoană. O fată normală pe nume Alma, care avea o viață normală. Locuia într-o casă normală, avea părinți normali. Așa că tot ce părea ciudat, era și cercetat de către ea. Aceasta locuia într-un oraș industrial, modern, și poluat. Avea o preferință pentru pisici, pe când toți pe care îi cunoștea, iubeau câinii (de aceea o avea pe Izzy, pisica ei).
Îi plăceau științele, în general. Îi plăcea fotografia și desenul. Îi făcea plăcere să îi ajute pe alții. Era foarte bună la suflet.

Era o seară obișnuită de vineri, când toată lumea e fericită că vine weekendul. Izzy dormea pe scaunul ei de birou, mama ei pregătea cina, tatăl ei se uita la știri, totul era complet normal. Alma începuse o nouă carte despre astronomie, când, mama ei a chemat-o la masă. În timp ce a ieșit din dormitorul ei, a auzit un sunet ciudat care părea să vină de pe acoperiș. A rămas puțin pe gânduri, iar apoi a strigat către mama ei că va veni „imediat” (inclusiv eu folosesc cuvântul „imediat” când am lucruri de rezolvat, care pot dura, de fapt, extrem de mult).

A urcat pe acoperiș și s-a uitat în jur. N-a observat nimic neobișnuit.

Deodată, a auzit-o pe mama ei strigând:

– Vino la masă odată! Că pe tine te aștept.

A ignorat ceva secunde până când a răspuns:

– Așteaptă puțin, că doar nu vine pisica invizibilă de pe geam și îmi mănâncă toată mâncarea (îi plăcea să folosească pisica invizibilă în conversații).

Mama ei de abia a reușit să o audă. Izzy a văzut scările spre acoperiș și a urcat și ea. Alma stătea pe marginea clădirii și se uita îndelung la blocurile și fabricile care poluau orașul 24 de ore, 7 zile pe săptămână. Alma s-a trezit cu Izzy lângă ea și amândouă au rămas acolo uitându-se pe cer.

După vreo jumătate de oră, Alma a hotărât că se va duce la masă, pentru că începea să îi fie foarte foame. În timp ce mânca se gândea la Izzy și își amintea cum a găsit-o, în ciuda faptului că avea privirea ațintită spre pozele cu ea și Izzy de când erau mai mici.

Pe Izzy a găsit-o acum 4 ani, când se întorcea de la școală. Era o zi înnorată și posomorâtă. Pe drum a început ploaia și frigul. După ce a trecut de două străzi, la un colț, a văzut o cutie de carton udată de ploaie. Chiar dacă Alma încercase să fugă cât mai repede să scape de ploaie, n-a putut să nu audă un mieunat slăbuț. S-a oprit și a văzut-o pe Izzy tremurând în cutie. Pe mare fugă, a luat-o în brațe, a încercat să o încălzească și a fugit spre casă. Mereu își dorise o pisică. Și chiar dacă mama ei nu ar fi acceptat ușor, avea de gând să o ascundă în pod. Dar din fericire, n-a fost nevoie. De când a văzut-o, a spus că era sigur pisicuța pe care o voia. Izzy nu era o pisică specială de rasă. Alma voia doar o pisică cu personalitate, nu care arată într-un anumit fel. O pisică devotată (greu de găsit așa ceva, pisicile sunt foarte independente). A avut noroc cu Izzy.

În timp ce mânca, a văzut că la știri se spunea de o ploaie foarte puternică. După ce s-a dus în camera ei să își continue cartea, a aruncat o privire pe geam și a văzut că afară bătea vântul și din cer cădeau picături de ploaie.

A continuat să citească, și după câteva pagini, s-a auzit din nou un bufnet. A ignorat, pentru că a bănuț că a fost un tunet. Izzy a adormit din nou, și Alma s-a dus la culcare după ea.

Pe la 3 noaptea, un tunet puternic a trezit-o. Ploaia nu se oprișe încă. Alma nu a mai putut să se culce, așa că a luat o geacă, o umbrelă și s-a dus pe acoperișul clădirii. Izzy a văzut lumina aprinsă în camera ei, s-a dus acolo și a observat că Alma nu era acolo. A urcat și ea pe acoperiș și s-a sfiit să iasă în ploaie. Pe acoperiș era frig, iar picăturile de ploaie nu se mai opreau. Alma privea în zare, la clădirile din oraș. Mici fulgere se vedeau în depărtare și uneori și mai aproape. Izzy a încercat să alerge spre Alma, chiar dacă nu avea unde să se adăpostească de ploaie. Marginea clădirii era alunecoasă și udă. Izzy a realizat că alunecă foarte tare pe acoperișul ud al blocului. Încercă să se oprească, dar a căzut pe margine. Alma se sperie și încercă să o apuce, dar nu reuși. Încă o bubuitură se auzi din spatele Almei și un fulger lovi paratrăsnetul. Alma se sperie și mai tare. Izzy cădea în gol, un fulger fusese pe cale să o lovească...

S-a uitat în jos spre Izzy și începu să plângă și să țipe. Deodată, o persoană se arată lângă ea. Fără să scoată vreun cuvânt, persoana se aruncă de pe muchia blocului direct spre Izzy. Alma devenea din ce în ce mai speriată și confuză. Persoana o prinse pe Izzy din cădere. Blocul era foarte înalt. Aceasta se ridică cu pisicuța speriată în zori și în spatele ei un fulger lovi o altă clădire. Fulgerele și tunetele se întetiră. În spatele Almei mai apărură o altă persoană. Aceasta semăna cu ea. Un fulger lovi persoana din aer. Alma a crezut că aceasta va pica și va cădea în gol, însă după ce Alma a putut să observe... fulgerul îi dădu energie. De pe spatele persoanei se iviră două aripi galbene pline de lumină. Aceasta emana o lumină puternică. Persoana de lângă ea spuse:

- Nu te speria. Noi suntem tu, din altă dimensiune. În dimensiunea persoanei din aer, toți sunt supereroi și se încarcă cu energia fulgerelor. Eu semăn cu tine pentru că în dimensiunea mea toată lumea arată ca tine.

O altă persoană apăru lângă Alma. Aceasta arăta ca Izzy.

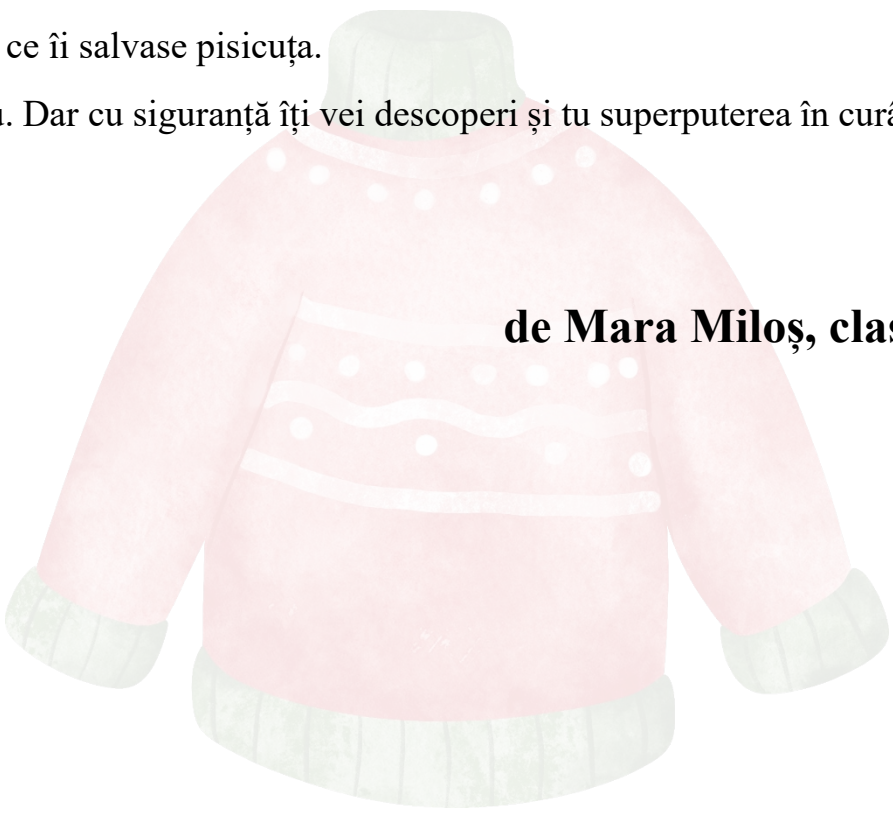
- Eu sunt dintr-o altă dimensiune. În dimensiunea mea tu arăți ca Izzy doar că ai corpul unui om. Deci, practic noi toate suntem TU din altă dimensiune.

Persoana din aer zbură înapoi spre clădire. I-o dădu pe Izzy înapoi, aceasta tremurând. Alma rămăsese fără cuvinte. Ea din alte dimensiuni? Toată lumea era un supererou? Toți erau Alma? Arătau ca Izzy?

Era atât de confuză că nici măcar nu putea să vorbească. Asta însemna că într-una din alte dimensiuni Alma era un erou. Era TOT EA.

- Și eu de ce nu sunt un supererou ca tine? adresă întrebarea către persoana care tocmai ce îi salvase pisicuța.
- Nu știu. Dar cu siguranță îți vei descoperi și tu superputerea în curând...

de Mara Miloș, clasa a VI-a

Lupul din Alaska (Partea a II-a)

Capitolul 3. Vânătoare în munți

Soarele răsărea încet, încet. Artic stătea lângă Bandit. Avea ochii închiși și era destul de amețit. Rain se ridică repede. O luă pe Storm de lângă Thunder. Storm învăța să vâneze. M-am întins un pic și am continuat să urmăresc haita cu ochii. Dar noi trebuia să ne hrănim. Am smuls câteva fire de iarbă. Thunder se ridică și urlă, spunând:

- Să vânam!

Haita mergea prin pădure. Toți eram cu ochii în patru după mâncare. Alaska zări o turmă de căprioare și cerbi. Ne-am apropiat, în timp ce ne ascundeam. Cerbul alfa l-a văzut pe Artic, așa că a scos un sunet ciudat: aaaaaaaa..... Fix atunci s-a dat alarma. Cerbii și căprioarele alergau speriați în toate direcțiile. Lupii alergau sperând că o căprioară va obosi, dar, în zadar, n-au prins nimic.

Atunci, tata a propus să ne urcăm pe munte, poate prindem câteva capre sau oi de munte. Storm spera să poată exersa vânatul pe munte, dar Rain nu gândea la fel. Ne-am îndreptat spre pădurile de sus, mai exact în munți. Pământul era plin de mici pietricele pe care puteai aluneca. Artic alerga spre Bandit

El alunecă înainte să-l poată atinge pe tatăl său. Bandit îl lua repede de acolo, apoi mârâi supărat. Artic era speriat de ce era să i se întâmple, se așeză lângă burta lui Bandit, dar el îl respinse. Alaska îl luase pe Artic lângă ea. Storm alergă pe pietriș mai sus de haită ca să le arate tuturor ce pricepută e. În acel moment Thunder se uită urât la ea. Rain veni în spatele ei și o împinse prietenește. Storm ca să fie iertată se uită la ea cu ochi mari și bulbucați. Rain o ignoră și îi făcu semn să o urmeze. Mai aveau de urcat. În departare se vedea un lac care venea din munți. Mama merse spre lac și observă că apa era foarte rece. Poate era așa rece deoarece până la iarnă nu era foarte mult, totuși, parcă era prea rece. Whisper le arată cu botul să o urmeze sus pe munte, iar haita o ascultă. Înainte Shadow s-a asigurat că pe pământ nu sunt pietricele. Ajunseseră în vârf. Artic căuta ceva, dar nu mi-am putut da seama ce. Thunder se uită atent și spuse că lacul s-a format dintr-un ghețar. Se numea lac glaciar.

Alaska fugi până la lac. Ghețarul încă se topea. Am pășit lângă Alaska, iar ea, ca o adevărată lupoaică a pus lăbuța pe ghețar. Artic făcu la fel ca ea, numai că el se repezi și alunecă de pe ghețar și căzu în lac. A scos un mic scâncet deoarece apa era foarte rece. Norocul lui a fost că apa nu era adâncă, așa că putu ieși din lac.

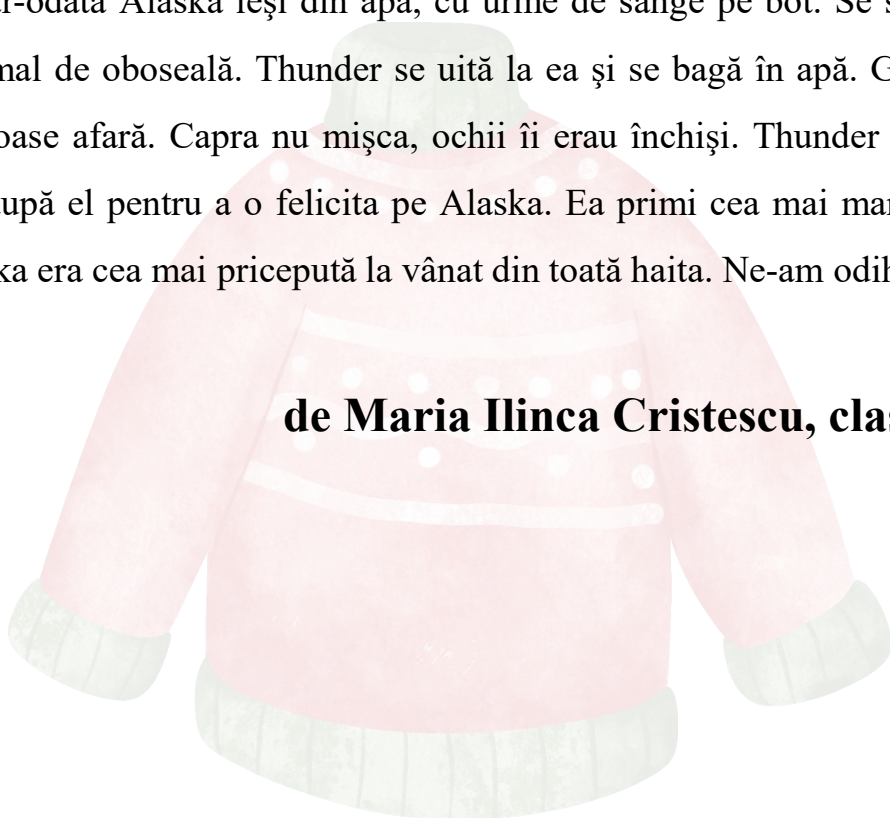
Pe lângă lac se zări o capră mare și agilă. Nu putea să le mai scape și această pradă. Mârâiau toți furioși și flămânzi. Capra se uită stânga, dreapta, sus, jos, căutând disperată o cale de scăpare. Știa foarte bine care era scăparea. Așteptă să ne apropiem. Capra era foarte speriată. Rain a anticipat calea aleasă de capră. Singura ei scăpare era dacă va sări pe câteva pietre de pe lac. Toată haita se concentra. Rain păzea puii, dar eu nu aveam nevoie de ea, mă descurcam și singur. Capra mai așteptă un pic și...buf... își lua avânt și repede sări pe pietre cu Alaska după ea. Capra se cățăra pe o piatră mare, apoi alergă pe o potecă plină de buruieni. Alaska sări pe buruieni și alergă în continuare. Capra fugi printre tufe, dar Alaska tot nu-i pierdu urma. Un pic mai încolo se vedea o cascadă.

Capra o zări, așa că grăbi pasul. Alaska obosea, dar nu se lăsă, știa că aceasta este singura șansă de a-și hrăni haita flămândă. Poate că o capră nu ținea atât de bine de foame pentru întreaga haită, dar măcar era ceva. Capra știa că nu va scăpa dacă nu încearcă o mișcare periculoasă. Când au ajuns la cascadă capra sări pe o stâncă. Alaska ezită să sară după ea, dar o făcu. Stâncă era alunecoasă, totuși Alaska își făcu curaj și sări lângă capră. Capra sări pe ultima stâncă, iar Alaska sări și ea. Capra nu avea unde să se ducă. Alaska mârâia, iar capra încremenise de frică. Lupoaița o privi atent și sări pe ea. Căzură amândouă în apă. Liniștea se lăsă în munți. Dintr-odată Alaska ieși din apă, cu urme de sânge pe bot. Se scutură și se întinse pe mal de oboseală. Thunder se uită la ea și se bagă în apă. Găsi capra în apă și o scoase afară. Capra nu mișca, ochii îi erau închiși. Thunder urlă și toată haita urlă după el pentru a o felicita pe Alaska. Ea primi cea mai mare bucată de carne. Alaska era cea mai pricepută la vânat din toată haita. Ne-am odihnit un pic.

de Maria Ilinca Cristescu, clasa a III-a

Sania nazdrăvană

Într-o zi de iarnă geroasă și cu zăpadă din belșug, mă aflu cu prietena mea Flavia și cu familiile noastre, la munte, la Azuga. Eram foarte bucuroase să petrecem weekendul împreună și mai ales să ne bucurăm de zăpada căzută cu o zi înainte.

Am ajuns la pârtiile din stațiune și nu ne hotărâram dacă să mergem la pârtia de schi sau să mergem la pârtia de sănii. Flavia insista să schiem, iar mie îmi era foarte dor să mă dau cu sania. Ne-am tot certat până când am decis să tragem la sorți cu două bețișoare găsite în pădure. Am câștigat eu, promitându-i Flaviei că mâine vom sta la schi toată ziua.

Partia era foarte aglomerată, ne-am așezat la coadă să închiriem sănii. Din păcate mai erau rămase doar ultimele două, una dintre ele era și destul de mică, însă nu ne păsa, voiam să ne distrăm la săniuș.

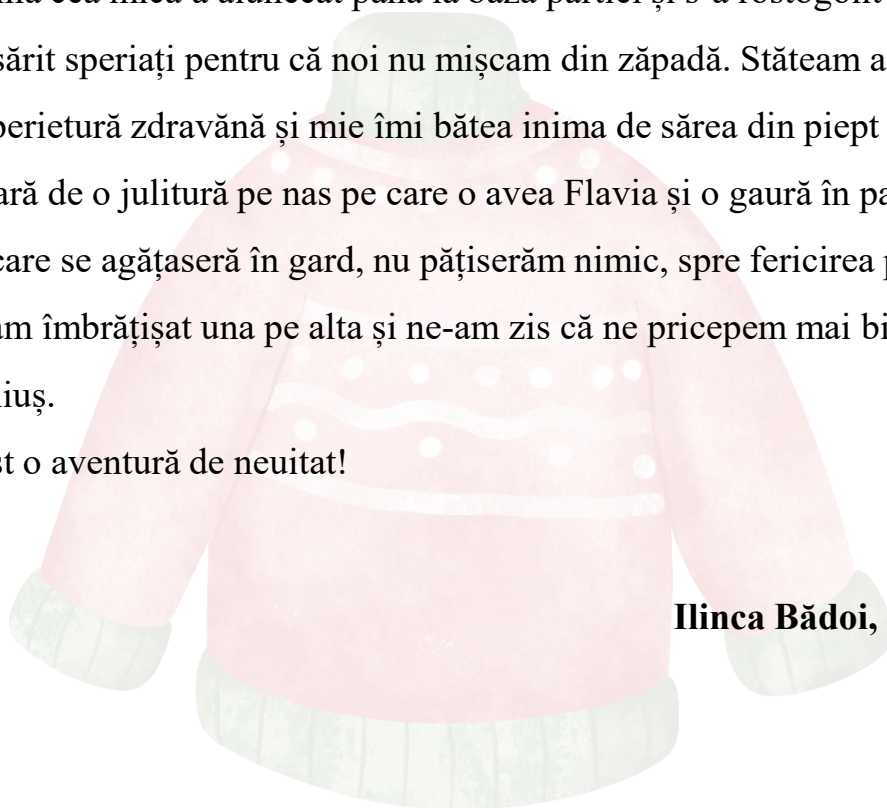

Cât timp am stat la coadă, ne minunam de peisajul din jur: zăpada scârțâia sub picioare, cerul era senin și soarele făcea zăpada să strălucească în mii de luminițe albe. Se auzeau multe glasuri de copii care se bucurau de ziua petrecută la joacă.

Am urcat cu săniile după noi și am ajuns în vârful pârtiei. Flavia s-a așezat pe sanie în fața mea, iar eu în spatele ei, tinându-ne una de alta. Ne-am luat avânt, aveam viteză și chiuiam. Dintr-odată sania ei s-a lovit de un dâmb, apoi și a mea și m-a aruncat peste Flavia, iar ea din spate s-a izbit de mine și amândouă am fost aruncate în gardul care împrejmuia pârtia. Gardul s-a dărâmat și a produs un zgomot. Sania cea mică a alunecat până la baza pârtiei și s-a rostogolit într-o râpă. Părinții au sărit speriați pentru că noi nu mișcam din zăpadă. Stăteam așa pentru că am tras o sperietură zdravănă și mie îmi bătea inima de sărea din piept

În afară de o julitură pe nas pe care o avea Flavia și o gaură în pantalonii mei care se agățaseră în gard, nu pățiserăm nimic, spre fericirea părinților noștri. Ne-am îmbrățișat una pe alta și ne-am zis că ne pricepem mai bine la schi decât la săniuș.

A fost o aventură de neuitat!

Ilinca Bădoi, clasa a VI-a

Căsuța zburătoare

Odată, într-o zi caldă de vară, Lili și Maia se jucau în pădure. Lili era o fată cu părul blond ca aurul și cu o rochie roz ca florile primaverii, iar Maia o fată cu părul scurt și brunet ca ciocolata, niște ochi verzi ca smaraldul și rochie albastră ca cerul. Jucându-se leapșa și v-ați ascunselea, fetele se simțeau minunate.

Însa la un moment dat, distracția se termină, Maia se lovine la picior și nu mai putea merge. Speriată, Lili a început să strige după ajutor, dar fără folos. Erau singure în inima pădurii.

Pe înserate, Maia începu să simtă un miros dulce de turtă dulce și îi spuse lui Lili:

- Mi-e foame, Lili! Hai să mergem chiar dacă mă doare piciorul. Aș face orice pentru niște turtă dulce.

Așa că fetele s-au hotărât să meargă după miros. Pe drum, s-au jucat tot felul de jocuri, cum ar fi: nu călca florile sau creează povești pentru fiecare nor și multe altele...

După un timp, fetele se opriră în fața unei cascade foarte ciudate. Avea apă mov! Fetele ascultau cum ciripeau păsările și cum apa cascadei curgea lin, dar ele își doreau să atingă apa. Însă în capul lor erau niște întrebări care nu le dădeau pace: Ce o să se întâmple? Dacă o să pățesc ceva?

În următoarea zi Lili spuse:

- O să ating apa aia chiar dacă se va întâmpla ceva!

Așa că fetele se ridicară hotărâte de pe jos și atinseră apa. Ca prin magie, de parcă ar fi deschis o ușă, cele două intrară într-o cameră mică, dar frumoasă unde o bătrânică croșeta pe un fotoliu. Când le vază, bătrânică ridică privirea și spuse:

- În sfârșit am vizitatori! Ce mă bucur! Vreți niște turtă dulce?
- Normal că vrem, ne place mult turta dulce, spuseră fetele în același timp.

Bătrânică le conduse într-o mini bucatărie și le oferă turtă dulce. După ce mâncară, Maia spuse:

- Mi-e dor de casă!
- Și mie, dar nu am reținut drumul.
- Vă pot duce eu acasă, urmați-mă, spuse bătrânică. Lili băgă o bucată de turtă dulce în buzunar și se ridică împreună cu Maia de la masă. O urmăriră în dormitor unde bătrânică apăsă pe butonul de pornit televizorul și ca prin minune căsuța începu să zboare.

Zburară deasupra pădurii, peste o mulțime de străzi și mașini, peste case și grădini, până ajunseră la casa lor. Își luară rămas bun de la bătrânică și merșeră la culcare.

În următoarea zi fetele crezură ca totul a fost doar imaginația lor. Însă peste câteva zile, Lili își dădu seama că încă avea o bucată de turtă dulce în buzunar. Asta însemna că totul a fost adevărat!

Mătășel Ozana, clasa a III-a

Un fluture curios

Într-o frumoasă zi de vară, lângă un rau, se trezi un fluturaș colorat și prietenos.

După ce citi și pictă, fluturașul se hotărî să-și viziteze cel mai bun prieten, adică pe macul roșu.

Când ajunse, se minună! În fața sa erau o gramadă de medalii. Erau și mici și mari, erau chiar și din ciocolată. Fără să mai aștepte nici o secunda întrebă:

- De unde ai atâtea medalii?
- Am toate aceste medalii pentru ca sunt foarte curajoasă.
- Vrei să spui că dacă voi fi curios o să primesc medalii?
- Dacă vei fi curajos, nu curios!
- Ok, o să fiu mai curajos de acum, spuse fluturele și îi spuse „Pa, pa!” macului.

Pe la prânz fluturele a început să zboare calm deasupra copacilor.

După ce zbură ore în șir, fluturele începu să obosească. Era atât de obosit

Încât știa ca n-o să mai poată zbura până la sol! Avea nevoie de odihnă.

După cateva minute, fluturele zari un vulture. Îi era frică, însă era și curios sa vadă ce o sa se întâmple. Plus că o sa primească o medalie! Așa că, zbură din toate puterile și se așază pe aripa vulturului.

Stând pe aripa vulturului, fluturele a observat că îl duce la niște înălțimi reci.

După un timp, fluturele amorți de frig. Cu greu fluturele spuse:

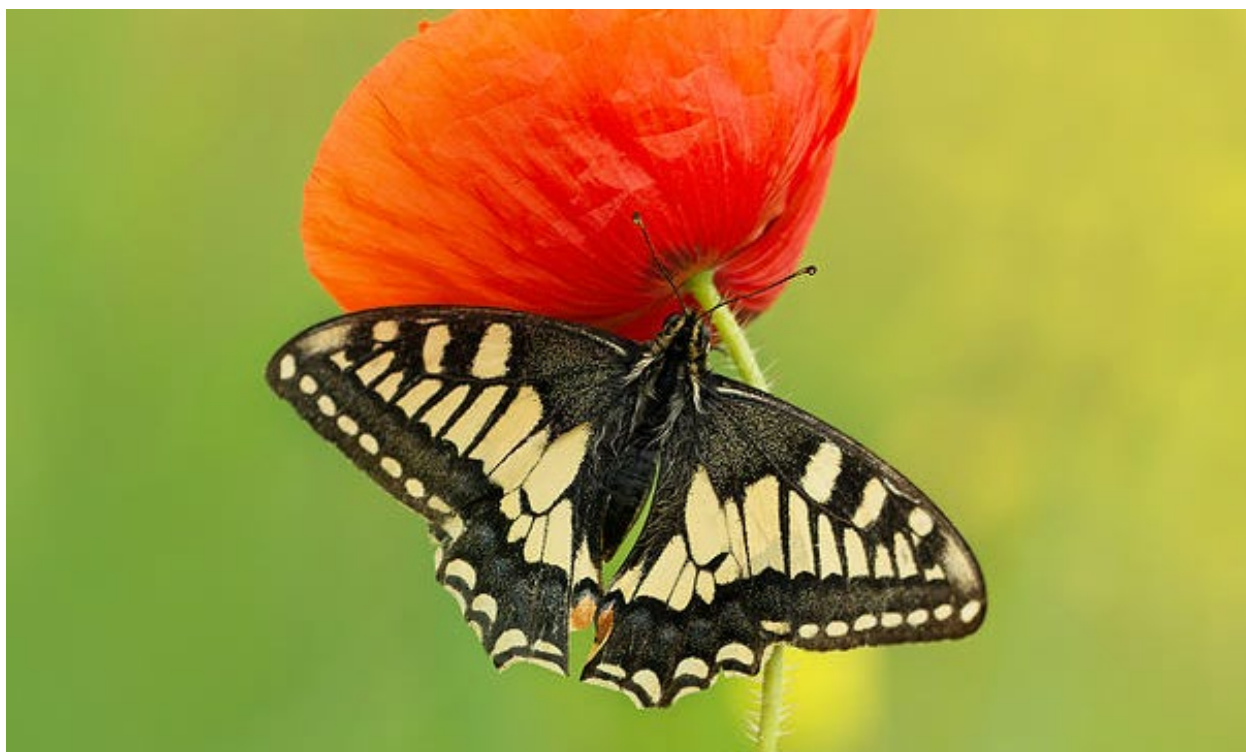
- Te rog vulture, mă poți duce înapoi pe pământ?
- Nici nu vreau să aud asa ceva, zise vulturul cu rautate.

De atunci, nimeni nu l-a mai văzut. Dar eu cred că el colorează apusul cu ajutorul culorilor sale fantastice.

Mătășel Ozana, clasa a III-a

Un fluture curios

A fost odată într-o zi de vară, pe o pajiște cu mulți maci, pe platoul unui munte, un fluture curios care voia să afle cât de sus poate să zboare un vultur așa că s-a trezit de dimineață. Acesta a zburat în văzduh ca să-și facă încălzirea de dimineață. După un timp, fluturașul micuț și roșu a făcut o pauză pe creanga unui copac cu o coroană deasă și verde, cu multe flori parfumate din pajiște pentru că era obosit.

Deodată, a zburat pe lângă el un vultur, iar fluturașul a țâșnit de pe frunză după vultur și a reușit să se așeze pe aripa lui. Vulturul, conștient fiind că ceva se așezase pe aripa sa, a urcat și mai sus în înălțimile reci, printre nori pufoși și albi. Fluturile începuse să amortească așa că i-a spus vulturului cu o voce rugătoare:

-Te rog să mă aduci înapoi pe pământ! Am înghețat!

Vulturul nici nu voia să audă. Acesta a făcut o tumbă în aer, iar micuțul fluturaș a alunecat de pe aripa acestuia.

Fluturele amorțit de aerul rece a căzut din văzduh pe un mac roșu. Macul s-a aplecat din cauza greutății și a zis:

-Te-am prins, micuțule!

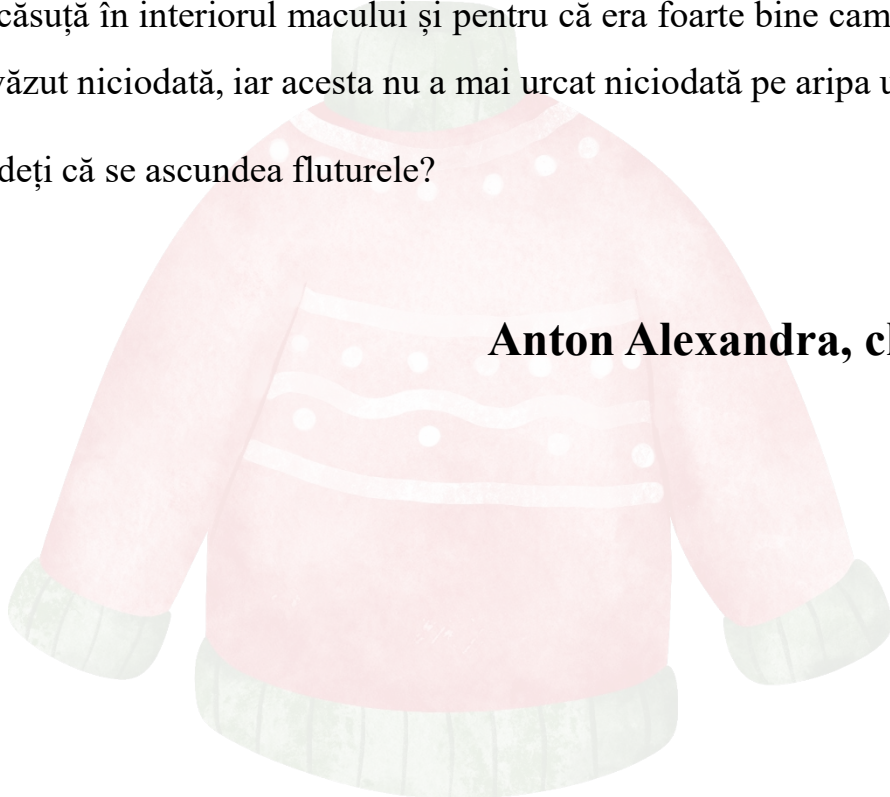
Fluturele i-a zis cu o voce pierită:

-Mulțumesc, dragule mac, dar oricum am înghețat și am să mor!

Fluturele se camuflase bine între petalele macului încălzit de soare, așteptându-și sfârșitul. Dar s-a întâmplat o mare minune! Fluturele a reînviat! Și-a construit o căsuță în interiorul macului și pentru că era foarte bine camuflat nimeni nu l-a mai văzut niciodată, iar acesta nu a mai urcat niciodată pe aripa unui vultur.

De cine credeți că se ascundea fluturele?

Anton Alexandra, clasa III-a

Jocul

Am putea să ne jucăm de-a fructele.
Să stăm cuminți în copaci sau în tufișuri
și să așteptăm să ne culeagă cineva.
Să ne ducă la ei acasă, să facă din noi ce-ar vrea:
suc, înghețată sau salată de fructe.
Sau să ne jucăm de-a manualele și caietele.
Să ne citească copiii și să descopere tainele lumii.
Să scrie pe noi lecțiile învățate.
Sau să ne jucăm de-a pensulele și vopselurile,
să picteze copiii cu noi toată ziua
și să facă lucrări uimitoare și frumoase.
Dar noi, în fiecare zi, ne jucăm de-a fetele și băieții.
Râdem la soare, și ne gândim cum va fi
când ne vom juca de-a adulții.

Cristian Anastasia, clasa a V-a

Tărâmul stelelor

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, chiar înainte de Crăciun, o fetiță cu numele Ema care adora să deseneze și să asculte povești.

Ema credea mult în tărâmurile fermecate, dragoni și unicorni. Deși era ciudat, ea mereu se costuma ca o zână și în alte feluri. Ea rareori se lăsa pacalită de părinți, ei sugerându-i să se îmbrace normal. Dar hai să trecem la povestea noastră!

Într-o dimineață, Ema se sculă cu dureri de cap. Abia ce visase ceva ciudat. Visul era despre o stea făcută din Nutella care o sculase din pat, ducând-o într-un tărâm ciudat. După mult timp, Ema se dădu jos din pat și merse în sufragerie, unde observă ca afară era încă întuneric. Astfel, se duse la ceas să verifice ora, dar, în loc să arate timpul, acesta arăta altceva. Ceva diferit. Un bilețel care pe care scria: „Afară te așteaptă o surpriză”. Ema se entuziasmă și fugi ca un jaguar, către o grădină...

Acolo o aștepta o surpriza. Era o rachetă mare, luminoasă și două steluțe. Una arăta ca cea din visul său, făcută din Nutella, care purta o pălărie făcută din lavă. Cealaltă era făcută din cocos, dar pe aceasta nu o văzuse până atunci. Încantată, Ema întrebă:

- Cine sunteți? Și de unde veniți?
- Suntem Nuli și Coco, iar noi venim din tărâmul stelelor. Vrem să te ducem și pe tine acolo, spuseră în cor.

Nuli, Coco și Ema urcară în racheta care era plină de butoane. Ema apăsă pe unul din ele, iar acesta făcu racheta să zboare.

După un timp, se vedeau planetele din spațiu. Când în sfârșit ajunseră, Ema se minună văzând case nu foarte mari, însă foarte ciudate și colorate. Una avea forma unei ciuperci roz-transparente în care se vedea un lift în formă de creion din bezele. Însă, cel mai ciudat era un castel imens în formă de stea curcubeu.

Ciudat era și faptul că fiecare culoare era făcută din altceva. Roșul era din cireșe, portocaliul din dovleac, galbenul din razele soarelui.

Deodată, apărură o caleașcă făcută din praf de stele. Din ea, coborâră două stele care spuseră:

-Regina vrea să vă vadă!

Merseră cu caleașca printre străduțe până când ajunseră la castel. Acolo îi întâmpină o stea cu o coroană din rubine și smaralde. Avea o rochie roșie lungă și o pisică roz, spațială. Se uită la noi și spuse:

-Nu avem prea mult timp! Noaptea se termină în curând! Va trebui să o ducem pe Ema înapoi, în lumea oamenilor! Apropo, numele meu este regina Stella. Masa este gata, veniți după mine!

Regina îi conduse într-o sală mare. Acolo era o masă cu o mulțime de feluri trăsnete de mâncare, cum ar fi Chefi, care era o plăcintă de șopârlă cu pepene, și multe altele.

După ce mâncară, regina anunță că Ema trebuia să plece. Ea își luă larevedere de la Nuli și Coco și o urmări pe regină care o dusesese în fața unei oglinzi mari din cristal și îi spuse:

-Zi Crăciun fericit!

-Crăciun fericit, spuse Ema și se teleportă în patul ei unde, ca prim magie, adormi la loc.

În următoarea zi Ema crezu că fusese doar un vis. Oricum, era Crăciunul așa că se gândea la cadouri. Coborî scările și se duse la brad. Se minună atunci când văzu un cadou imens pe care scria: „Aici este o rachetă pentru micuța Ema de la Coco și Nuli”.

În capul Emei era un gând care nu îi dădea pace. Nu a fost un vis! Tărâmul stelelor exista!

Compunerea mea la română

V-ați dorit vreodată să vă izolați de la realitate, ei bine, acesta este prezentul, anul 3023. Dar, hai să o luăm cu începutul, 1000 de ani în urmă...

Este anul 2023, viața merge ca întotdeauna, nimic nou. Tocmai am luat 10 la română.

A venit 2024, abia aștept aventurile care mă urmăresc, încă un an care a trecut cu bine! Rusia și Ucraina au declarat războiul mondial al 3-lea, bravo băieți! Mama o să mă trimită la țară.

Acum am o întrebare pentru voi, vreți să auziți ce am făcut în fiecare zi la țară sau sar peste aceste momente? Așa am crezut și eu!

Este anul 2032, da, am sărit cam brusc, dar în tot acest timp nu s-a întâmplat absolut nimic, NIMIC. De fapt, s-a întâmplat ceva, s-a terminat războiul, o să ziceți „nu e așa că e grozav!”, nu, nu e, toți membrii familiei sunt morți. Așa e viața. Am 21 de ani, a trecut mult timp.

După acest război lumea a început să se dezvolte, au stabilit pace, tehnologia a devenit foarte avansată și fix când totul mergea bine a venit „Marea Criogenare”, asta s-a întâmplat din cauza unui om care voia să învingă moartea prin înghețare, în adevăratul sens al cuvântului. Am fost înghețați 600 de ani, a fost ceva incredibil, oricum, fix după dezghețare omul a murit, ce „rău” îmi pare! Lumea chiar s-a dezvoltat pe bune atunci, au creat vaccin de imunitate contra moarte, fără înghețare, din fericire. S-au dezvoltat pe Marte și chiar și pe Pluto, umanitatea evolua.

După aceea, am găsit o soție, am făcut copii, le-am făcut vaccinul și am continuat să trăiesc, viața a redevenit normală. Până când, desigur, a venit altă tragedie, nu există pace pe lumea asta. Vreți să știți tragedia? Un cuvânt, extraterestrii. Da, ați auzit bine.

Este deja 2023, vă întrebați ce o să se mai întâmple, vă zic eu, multe. În primul rând, nu aveam de ales, ne-am predat. Unii au murit încercând nebunii. Dacă vreți să înțelegeți, citiți cartea „Alex Blue”- este din perspectiva salvatorului nostru. Am fost salvați, asta e tot ce am voie să zic, guvernul nu ne dă voie să zicem mai multe.

După această luptă, oamenii au vrut să trăiască altceva și au creat realitatea virtuală. Acesta este un nume de cod pentru tehnologia care ne-a permis să parcurgem universuri paralele. Știu, incredibil, v-a luat prin surprindere, și pe mine, dar așa mi-am făcut prietenii Arthur, Albie, Bastian și nu o să mă credeți, Mario.

Deci, până la urmă are final ferict.

Sfârșit.

....

-Robert, ai terminat temele alea?

-Da, mamă, acum vin la masă, nu știu ce titlu să pun!

- Pune ce vrei și vino.

-Știu ce pun, „Compunerea mea la română”, scurt și la obiect!

-Bravo, vino sau te aduc cu mătura!

-Nuuu, vin imediat!

Robert Tepebag, clasa aVI-a

CREATIVE SEB

II. Recenzii

Ferma animalelor

de George Orwell

„Ferma animalelor” este una din cele mai bine vândute cărți ale lui George Orwell. Publicată în 1945, la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, cartea descrie manifestația comunismului dintr-o perspectivă a unor animale de la fermă. Orwell a descris cartea ca romanul său **„contra lui Stalin”**.

Fermierul Jones conduce Ferma „Conacul” sub un fel de „autocrație”, în care el deține controlul absolut, iar animalele lui trebuie să i se supună, fiind tratate în unele cazuri brutal. Dar într-o zi, toate animalele se adună în hambarul porcilor, pentru ca Seniorul cel Bătrîn să le țină discurs despre pornirea unei revoluții, în care animalele vor prelua controlul fermei și vor instaura regimul de „animalism” unde toate animalele sunt egale, fără să existe privilegii.

După alungarea lui Jones, porcul Bulgăre de Nea preia controlul asupra fermei și instaurează noul regim de egalitate și dreptate față de animale. Însă Napoleon reușește să dea o lovitură de stat și să transforme ferma într-o dictatură, în care își va pune în practică măsurile drastice asupra animalelor.

În opinia mea, cartea este un fel de mesaj anti comunist, în care porcii au controlul absolut asupra unei populații înfometate ce se zbate pentru supraviețuire, la fel cum și lideri comuniști, precum Joseph Stalin, Vladimir Lenin și Mao Zedong au aplicat diverse măsuri barbare pentru a ține populația sub control absolut.

Matei Perișoară

Clasa a VIII-a

Familia Romanov

de Candace Fleming

„Familia Romanov” este o carte istorică ce ilustrează sfârșitul Rusiei Imperiale. Publicată în 2014, de autoarea Candace Fleming, cartea arată prăbușirea Imperiului Rus și povestea ultimului țar, Nicolae al II-lea.

La sfârșitul secolului XIX majoritatea statelor europene se modernizaseră și funcționau pe bază de democrație. Însă țarii Rusiei au refuzat să țină pasul cu restul Europei și au continuat să fie o autocrație, în care țarul deținea toată puterea, și el alături de nobili, rămâneau izolați de populația săracă ce se chinuiau să trăiască de pe o zi pe alta.

Nicolae era urmașul la tron al țarului Alexandru al III-lea, însă el nu a învățat nimic despre guvernarea țării și politică. Așa că atunci când a fost încoronat ca țar, el nu avea nicio cunoștință legată de conducerea unui vast imperiu. Această neglijență a sa a dus la nenumărate revolte, la pierderi mari în timpul Primului Război Mondial, și în cele din urmă, la asasinarea sa de către bolșevici și începerea **Războiului Civil Rus (1917-1923)**.

Consider această carte ca pe o lecție de istorie despre autocrația noblimii ruse, dar și despre ultimele momente ale Imperiului Rus și prăbușirea sa. Prin urmare o recomand cu toată încrederea mea.

**Țarul Nicolae al II-lea, cu țarina Alexandra, țavericul Alexei și marile ducese
Olga, Tatiana, Anastasia și Maria**

Matei Perișoara, Clasa a VIII-a

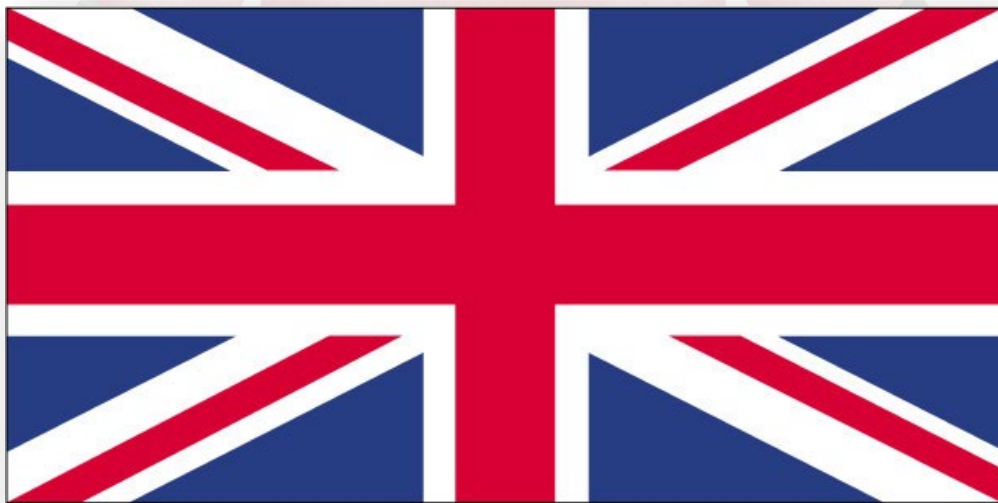
CREATIVE SEB

III. Documentare

Tradiții și obiceiuri de Crăciun în lume (Marea Britanie vs. SUA)

Marea Britanie – Crăciunul este cea mai importantă sărbătoare a anului, iar pregătirile încep cu mult înainte de 25 decembrie. În decembrie, lumea e cuprinsă de o frenezie nestăpânită, iar subiectele de conversație se învârt numai în jurul sărbătorii de Crăciun. După ce au petrecut întreaga lună decembrie căutând cadouri, scriind felicitări și împodobind bradul (de regulă la jumătatea lunii decembrie), în Ajun, britanicii merg la biserică. Însă sărbătoarea Crăciunului și-a pierdut mult, în timp, din importanța religioasă, axându-se mai mult pe petrecerile în familie. La masa tradițională din ziua Crăciunului se manâncă curcan, iar a doua zi, numită Boxing Day – este ziua în care britanicii se îmbulzesc la cumpărături profitând de reducerile semnificative de prețuri. Interesant este că de Crăciun nu circulă niciun mijloc de transport, nici trenuri, nici metrou, nici autobuze, spre fericirea taximetriștilor care fac bani frumoși practicând tarife exorbitante.

SUA – Santa Claus s-a născut în anul 1860 și a fost denumit astfel după germanul „Sintaklaas”. Imaginea, la origini, a moșului Crăciun american era cea a unui bătrân care fumează pipă și zboară într-o trăsură. În zilele noastre, Crăciunul este sărbătorit extrem de diferit în fiecare familie, având în vedere multitudinea de influențe și naționalități aflate pe teritoriul american. Americanii își decorează casele cu ghirlande luminoase și copiii își agață niște ciorapi speciali de șemineu, în care să primească darurile de la Santa Claus, ce vine prin cer cu sania trasă de nouă reni și coboară prin horn. În general, americanii consumă friptură de vită, iar aperitivele conțin neapărat somon afumat, preparat în diferite feluri. Interesant este faptul că la Casa Albă se servește „Prăjitura prezidențială”, preparată după o rețetă veche de peste două secole, din vremea lui Abraham Lincoln, cu cireșe, migdale, petale și sirop de trandafiri – o tradiție unică în lume. În partea de vest a Americii este servită tradiționala băutură “eggnog”, preparată din brandy, rom, ouă și lapte, la care se adaugă câteodată scorțișoară sau nucșoară.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

Obiceiurile Crăciunului în alte țări

România

Crăciunul este prima sărbătoare din ciclul sărbătorilor de Anul Nou. În România

25 decembrie, iar după cel vechi, la 7 ianuarie.

De sărbătoarea Crăciunului din România, cel mai frumos obicei este colindul.

Germania

În Germania, Crăciunul se numește „Heiligenachten” sau „Weihnachten”.

Împodobirea bradului - aceasta tradiție s-a născut în Germania, fiecare familie de germani are bradul împodobit în fiecare

an. Când vine vorba de decorarea caselor, germanii sunt atenți la fiecare detaliu.

În Franța, Crăciunul este perioada reuniunii familiei și a generozității, marcat de daruri și dulciuri pentru orice fel de copil. Deși în cele mai multe din provincii este celebrat pe 25 decembrie, zi în care nimeni nu lucrează, în estul și

nordul Franței, perioada Crăciunului debutează pe 6 decembrie, cu *La fête de Saint Nicolas* (Sărbătoarea Sfântului Nicolae); în alte zone, *La fête des Rois* (Sărbătoarea regilor) este un eveniment de mare importanță, care are loc pe 6 decembrie sau în prima duminică după 1 ianuarie. Pe 8 decembrie, în Lyon, are loc *La fête de lumières* (Sărbătoarea luminilor), ocazie cu care sunt puse la ferestre lumânări, ca un omagiu adus Fecioarei Maria.

Italia

Crăciunul a luat naștere în Italia!

Deoarece culorile de pe steagul Italiei, roșu verde și alb, sunt de asemenea culorile Crăciunului. Italienii, mai ales cei din zona de nord a țării, au obiceiul de a

decora un brad în mijlocul casei, dar, potrivit tradiției copiii nu îi adresează lui Mos Crăciun scrisorile în care îi cer acestuia să le aducă cadourile lor preferate, ci trimit epistole către părinții lor, exprimându-și dragostea față de cei care le-au dat viața.

Carina Elena Chivaru

Clasa a IV-a

Obiceiuri de Crăciun

Germania

În Germania, oamenii sărbătoresc Adventul care începe cu patru duminici înainte de Ajun. În fiecare duminică din Advent, Germanii aprind câte o lumânare din cele patru puse special pe Coroana de Advent. Ei gătesc prăjituri de diferite forme. Mereu bradul se împodobește pe 24 decembrie. De ziua Regilor, trei copii se îmbracă în cei trei Crai de la Răsărit și scriu cu cretă, pe ușile oamenilor, inițialele celor trei magi.

Marea Britanie

În Marea Britanie, familiile își decorează casa în verde și roșu. În Ajunul Crăciunului, copiii cântă colinde pe stradă iar în schimb ei primesc mici cadouri sau bomboane. Copiii atârnă la capul patului șosete mari în care Moș Crăciun va pune cadouri copiilor cuminți. Ei așează sub brad platouri cu prăjituri și un pahar de vin.

Austria

În Austria, la fel ca în Germania au o coroană de Advent. Toate localitățile sunt împodobite și în mijlocul lor este un brad mare. Pe 24 decembrie în toate orașele , copiii ies din casă cu bunicii lor în timp ce părinții decorează bradul care a stat ascuns în pod. Toată luna decembrie, curtea primăriei din Viena este decorată cu podoabe de Crăciun.

Danemarca

În Danemarca copiii scriu felicitări prietenilor și membrilor familiei. Familia agață o coroană de plafon, dar doar pentru decorare. Toți copiii creează diferite decorațiuni pe care le agață în brad. După cină , tatăl aprinde lumânări în brad. Când e gata , tatăl cheamă restul familiei și dansează și cântă în jurul bradului.

Spania

În Spania , Crăciunul se sărbătorește ca și în alte țări. De ziua Regilor Magi se organizează o paradă în care defilează Regii Magi . După defilare ,Regii Magi se duc în mulțime , iar copiii sunt impresionați să îi vadă de aproape.

Finlanda

În seara de Ajun , finlandezii îmbrăcați în costume tradiționale, se duc la cimitir și aprind lumânări la mormintele celor dragi. Bradul este scos din case după 14 ianuarie.

Franța

Străzile principale sunt decorate cu ghirlande colorate . Magazinele decorează vitrinele cu păpuși mecanice.

Mexic

Copiii lovesc o Pinata animal sau personaj. În Pinata sunt dulciuri și cadouri.

Australia

În Australia, oamenii petrec Crăciunul pe plajă , mâncând curcan sau gâscă friptă.

Olaru Vladimir, clasa a IV-a

Titanic

Un film și un vapor

Titanic fost mai mult decât un simplu vas de pasageri, a fost un simbol al progresului tehnologic și al luxului, precum și o oportunitate pentru îndeplinirea visului american, oferind o posibilitate nemaîntâlnită de a ajunge peste ocean. A fost o navă care a promis să lege două continente și să le ofere oamenilor șansa unui nou început. Dar a fost și o navă care a sfidat natura și destinul, care a ignorat avertismentele și care a plătit un preț uriaș pentru acest lucru.

Titanic a fost o navă care a scris istorie cu sângele celor peste 1.500 de suflete care au pierit în apele înghețate ale Atlanticului în noaptea de 14-15 aprilie 1912. La patru zile de la plecarea din Southampton, în data de 14 aprilie 1912, la ora 23:40, mărețul vas s-a ciocnit de un aisberg, scufundându-se la ora 2:20 în dimineața următoare. Aproximativ 700 de supraviețuitori au fost salvați de nava RMS Carpathia, care a sosit la locul accidentului la câteva ore după scufundarea Titanicului.

Vasul avea o lungime totală de aproape 270 de metri, o lățime de 28 de metri și o înălțime de 53 de metri. Inițial s-a crezut că cele 16 compartimente fac Titanicul „*de nescufundat*”, fapt care s-a dovedit a fi neadevărat.

Meniurile de pe Titanic:

Titanicul avea o echipă de 60 de bucătari și 40 de persoane care se ocupau de servirea meselor. Aceștia erau responsabili pentru prepararea și servirea meselor pentru cei peste 2.200 de pasageri și membri ai echipajului.

Mâncarea reprezenta un aspect esențial al experienței de călătorie, iar meniurile reflectau atât prestigiul navei, cât și diferențele sociale între clasele de călătorie:

1. **Clasa întâi:** Meniul de la clasa întâi era sofisticat, rafinat și de lux.
2. **Clasa a doua:** Meniul din clasa a doua era de o calitate bună, oferind o selecție de preparate mai puțin elaborate decât în prima clasă, dar totuși gustoase și satisfăcătoare.
3. **Clasa a treia:** Meniul pentru pasagerii din clasa a treia era simplu, dar hrănitor și accesibil.

Într-un mod bizar, în seara scufundării, pasagerii de la clasa I au avut parte de un meniu special. Acesta conținea 10 feluri de mâncare, care includea delicatese precum stridii, file de calcan și friptură cu sos Chateaubriand. Parcă a fost o cină de adio, premergătoare dezastrului care urma să se întâmple.

Camerele de lux de pe Titanic:

Camerele de lux de pe Titanic erau destinate pasagerilor de la clasa I și ofereau o experiență de neegalat în ceea ce privește confortul,

eleganța și stilul. Aceste camere de lux erau, de fapt, apartamente private, alcătuite dintr-un dormitor, un salon, o sală de mese și un hol privat. Camerele de lux erau dotate cu mobilier de calitate superioară, tapițerii și decorațiuni.

Avertismente despre ghețari:

În timpul călătoriei sale, Titanicul a primit mai multe avertismente despre ghețari de la alte nave care navigau în zona Atlanticului de Nord.

Din cauza unei serii de neînțelegeri și prioritizări greșite ale mesajelor, unele dintre avertismente nu au ajuns la puntea de comandă sau nu au fost luate în

considerare în mod corespunzător. În seara de 14 aprilie, Titanicul continua să se deplaseze cu o viteză de aproximativ 22 de noduri, iar echipajul nu a reușit să detecteze și să evite aisbergul în timp util.

Japonezul de pe Titanic:

Masabumi Hosono a fost un supraviețuitor japonez de pe Titanic și singurul pasager japonez la bordul navei.

Ultima supraviețuitoare de pe Titanic a fost Millvina Dean. Aceasta s-a născut în data de 2 februarie 1912, și avea doar 2 luni în momentul scufundării Titanicului. Era cel mai tânăr

pasager de la bordul navei. Împreună cu părinții și fratele ei, Millvina călătorea la clasa a treia, îndreptându-se către SUA, acolo unde tatăl ei spera să construiască o viață nouă pentru familie.

Filmul Titanic:

Titanic este un film epic romantic și de dezastru, realizat în anul 1997 după adevărata întâmplare tragică. Personajele principale sunt Jack Dawson și Rose deWitt Bukater, iar actorii lor sunt Kate Winslet și Leonardo DiCaprio.

Inspirația lui James Cameron pentru film a venit din fascinația sa pentru [epave](#). A simțit că o poveste de dragoste amestecată cu pierderea de

vieți umane ar fi esențială pentru obținerea unui impact emoțional al dezastrului.

Filmările au avut loc între lunile Iulie 1996 și Martie 1997.

După lansarea de pe 19 decembrie 1997, *Titanic* a avut succes critic și comercial. Nominalizat la 14 categorii de premii Oscar.

A rămas filmul cu cele mai mari încasări din toate timpurile până când *Avatar*, regizat tot de James Cameron, l-a întrecut în 2010.

Amelie Froux, Clasa a VI-a

Legenda florii Crăciunului

Legenda ne spune că o fată săracă pe nume Pepita, neavând ce dar să ducă la biserica din sat, unde se sărbătorea nașterea lui Iisus, era tare tristă. Pe când mergea spre biserică împreună cu fratele ei, un înger le-a apărut în cale și le-a spus că nu trebuie să fie triști, pentru că și ei au un dar.

Este de ajuns să culeagă
câteva plante de pe
marginea drumului și să le
ducă la biserică.

Copiii au ascultat sfatul
îngerului și au cules un
bucet de plante. Când le-
au așezat în biserică, s-a
întâmpnat un miracol:
Plantele s-au colorat în
roșu aprins, cu frunzele în
formă de stea.

De atunci, aceste flori sunt cunoscute sub denumirea de Floarea Crăciunului sau Floarea Noptii Sfinte.

În întreaga lume există multe legende legate de **Floarea Crăciunului**, cunoscută și sub denumirea de **Crăciuniță** sau **Steaua Crăciunului**. Toate asociază această floare cu credința, puritatea, bunătatea și încrederea în oameni.

Daria Calcișcă, clasa a VI-a

CREATIVE SEB

IV. Projekte Auf Deutsch

Bansko (ein Ort außerhalb der Stadt)

Erstellt von Raisa Maria Radu

Ich habe mit 7 Jahren mit dem Skifahren begonnen und bin 5 Jahre lang nur in Bansko Ski gefahren. Ich entdeckte eine Leidenschaft und habe viele schöne Erinnerungen an diesem Ort, nämlich einen märchenhaften Ort

Das erste Jahr in Bansko, Bulgarien, war ziemlich schwierig, weil ich überhaupt nicht wusste, wie man Ski fährt, aber ich hatte das Glück, einen Skilehrer zu haben, der auch ein bisschen Rumänisch konnte. Jetzt fahre ich sehr gut Ski und liebe es, die schwierigeren Pisten zu befahren und sogar über die Dämme zu springen.

Normalerweise gehen wir mit einigen sehr engen Freunden und meinen Cousins (Alessia und David) zum Skifahren. Meine Schwester und meine Eltern fahren nicht so gut Ski, also fahre ich mehr mit Andrei, einem sehr guten Freund. Wir sind etwa 6 Kinder in der Bande von Skifahrern, die die Stauseen und das Adrenalin lieben.

Das Hotel war sehr groß und hatte ein Loch im Inneren, durch das eine riesige Palme führte. Und neben der Palme befanden sich die Etagen und offenen Zimmer. Es gab zwei Fahrstühle und viele Treppen, die wir nutzten, um im ganzen Hotel zu spielen. Das Hotel hatte ein großes Restaurant und sogar Geschäfte

Interessanterweise gab es rund um die riesige Palme viele Sofas und Tische, an denen wir unsere Abende bei einem heißen Tee oder einer heißen aromatisierten Schokolade verbrachten. Am besten gefielen mir die beiden beheizten Pools, die Jacuzzis und die verschiedenen Saunen.

Die Party war mit dem Bus in 10 Minuten zu erreichen. Es gab viele steile Abschnitte mit vielen Dämmen. Normalerweise ist es ziemlich voll, weil es ein riesiger Ort ist und viele leidenschaftliche Skifahrer ihn kennen.

Eine lustige Begebenheit war, als wir auf einem roten Abschnitt waren, der in drei Richtungen führte. Ich entschied mich für die mittlere Richtung, ohne zu wissen, dass es sich dabei um eine schwarze Piste handelte (sehr steil und rutschig), aber noch schlimmer war, dass

sie auch verboten war, d. h. noch nicht zum Skifahren freigegeben war. Am Anfang der Piste stand etwas in bulgarischer Sprache, was ich nicht verstand. Die Piste war sehr vereist und es gab viele Dämme, die uns gefielen. Erst als wir unten ankamen, stellten wir fest, dass das verboten war. Danach haben wir uns in einem Restaurant auf dem Berg eine heiße Schokolade getrunken. Ich war schon seit 3 Jahren nicht mehr in Bansko, aber ich möchte wieder hinfahren.

FROHE FEIERTAGE AN ALLE!

Festliche Kleidung

**Erstellt von Guerron Arhire Luca,
Ungureanu Iosif, Olaru Vladimir Cristian**

Hallo! Dieses Jahr zu Weihnachten präsentieren wir Ihnen das schönste Projekt für die Schülerzeitung.

Am 6. Dezember kommt der Heilige Nikolaus und am 25. Dezember ist Weihnachten. Für den Heiligen Nikolaus bereiten wir unsere Stiefel/Socken vor und am Abend des 6. Dezember erhalten wir von ihm Süßigkeiten. Am Abend des 24. Dezember bereiten wir uns auf den zweiten Tag vor, weil wir unter dem Baum viele Geschenke finden werden.

Und nun stellen wir Ihnen die Legende vom Weihnachtsmann vor:

Die Christen feiern jedes Jahr am 25. Dezember Weihnachten, das Fest der Geburt Christi. Es gibt viele Traditionen und Bräuche, die mit diesem Fest verbunden sind. Hier sind einige der beliebtesten Weihnachtsstraditionen und-Bräuche.

Vor Heiligabend in der Nacht vom 23. Dezember, wird in einigen Teilen des Landes ein Heiligabendmahl für die Seelen der Verstorbenen zubereitet, mit Fastenspeisen, zu denen der Priester eingeladen wird, um sie zu kosten und zu segnen.

FROHE WEIHNACHTEN!

Krampus

Erstellt von Calciscă Daria

In der mitteleuropäischen Folklore ist Krampus eine gehörnte Figur, die als „halb Ziege, halb Dämon“ beschrieben wird und zur Weihnachtszeit Kinder bestraft, die sich schlecht benommen haben, im Gegensatz zum Heiligen Nikolaus, der diejenigen belohnt, die sich gut

benommen haben. Krampus ist einer der Gefährten des Heiligen Nikolaus in mehreren Regionen, darunter Österreich, Bayern, Kroatien, Tschechien, Ungarn, Norditalien einschließlich Südtirol und der Provinz Trient, der Slowakei und Slowenien. Der Ursprung der Figur ist unklar; Einige Folkloristen und Anthropologen haben postuliert, dass es vorchristlichen Ursprung hat.

An traditionellen Umzügen und Veranstaltungen wie dem Krampuslauf nehmen als Krampus verkleidete Jugendliche teil; Solche Veranstaltungen finden in den meisten Alpenstädten jährlich statt. Krampus ist oft auf Weihnachtskarten abgebildet.

Traditionen der Sachsen in Rumänien

Erstellt von Patrick Gheortan

Wir alle kennen die Sachsen, sie sind ein Volk deutscher Herkunft, das hier in Siebenbürgen lebt. Aber ich glaube, nicht viele Menschen wissen wirklich, welche Traditionen diese Sachsen haben, deshalb lade ich Sie heute ein, einige ihrer Weihnachtstraditionen kennenzulernen. Heiligabend Am Heiligabend wurden die evangelischen Kirchen zu groß für die gesamte Gemeinde, die sich in festlicher Kleidung vor der Kirche versammelte. Jetzt ist der Abend, für den die Kinder den ganzen Advent geprobt haben. Das Krippenspiel findet statt, der Chor singt traditionelle Weihnachtslieder, die Kinder erhalten ihre Geschenke und süße Kuchen unter dem geschmückten Baum. Ebenfalls am Abend des Vorabends wurden in der Kirche einige traditionelle, speziell geschmückte Kränze namens Lichtert (Christleuchter) niedergelegt, die hier bis zum Dreikönigstag am 6. Januar aufbewahrt werden. Auch am Vorabend, nach dem Ende des Gottesdienstes, gibt es in manchen Gemeinden eine wunderbare Tradition, dass die Blaskapelle draußen vor der Kirche oder noch besser im Turm der evangelischen Kirche auf die Menschen wartet, von wo aus sie traditionelle Weihnachtslieder singen kommen. Die Stimmen der Menschen und die Klänge der Instrumente durchdringen die Luft in einer göttlichen Atmosphäre aus der magischen Nacht der Feierlichkeiten.

Das Christleuchter

Das Weihnachtslicht oder Lichtert erinnert uns an die Hoffnung und Freude, die die Geburt des Babys mit sich bringt. Je nach Brauch basteln die Kinder zwei, vier oder sechs Kränze, die sie in der Kirche niederlegen. Weihnachtskränze ähneln

wunderschön dekorierten Kerzenständern, um die herum traditionelle Weihnachtslieder gesungen werden. Der Brauch des Lichtert reicht bis in die vorreformatorische Zeit zurück, als die Lieder des Lichtert, Lichtersingen, in lateinischer Sprache erwähnt und bis heute erhalten bleiben.

Der Abend des Vorabends
In Siebenbürgen beherbergen evangelische Kirchen sächsische Gemeinden. Kinder spielen eine wesentliche Rolle im Krippenspiel, der Chor singt traditionelle Weihnachtslieder. Die Kirche ist mit einer Reihe

traditioneller Krönungen, Lichtert (Christleuchter), geschmückt. Die Kränze bleiben bis zum Dreikönigstag am 6. Januar erhalten. In einigen Gemeinden kann die Blaskapelle nach dem Ende des Gottesdienstes auf den Stufen der Kirche oder im Kirchturm auf die Anwesenden warten und von dort aus traditionelle Weihnachtslieder singen.

Heiliger Stephanus
Am Tag nach Weihnachten wird der heilige Stephanus gefeiert, mit einem Fest für Kinder und Tänzern im Rhythmus von Blasmusikliedern. Die Eltern bereiten Säfte und Kuchen für die Kleinen und die anderen Gäste zu. Im gleichen Zeitraum nehmen Jugendliche an Bällen oder Bruderschaften teil. Dies sind nur einige der vielen anderen Weihnachtstraditionen, aber vergessen Sie nicht, dass Ostern naht und ich Sie dort auf jeden Fall überraschen möchte.

Bis bald! Quellen: <https://povestisasesti.com/2013/12/19/19-obiceiuri-sasesti-de-craciun-si-anul-nou/> <https://www.valeaverde.com/povesti/traditii-de-craciun-sasesti-si-din-transilvania/>

Weihnachten in der Schweiz

Erstellt von Tudor Oancea

Samichlaus muss auch den Weihnachtsbaum zu den Menschen nach Hause bringen. Dies ist eine Tradition seit 1775.

Ein weiterer Brauch der Schweizer ist die „Lighted Rettich Parade“: die Kinder graben, mit Hilfe ihrer Eltern, einen großen Rettich aus und verzieren ihn mit Sternen und Bändern.

Die Kinder stecken eine Kerze in den dekorierten Rettich und tragen den Rettich als Fackel, zur Schule, wo sie im Chor traditionelle Lieder singen.

Winterlegenden

Erstellt von Carina Chivaru

Es war einmal vor langer Zeit eine wunderschöne Fee namens Winter. Sie lebte mit ihren Schwestern Spring, Summer und Autumn im Land Spezia. Die

Winterfee war die Schönste von ihnen, ihr Haar war weiß wie Schnee und glänzte wie Silber im Sonnenlicht, und ihre Flügel waren weiß und zart wie die eines Schwans. Sie war schön wie ein Engel. Sie trug ein weißes Kleid, so weich wie Seide. Die drei Schwestern Spring, Summer und Autumn waren sehr stolz auf sie und hatten immer ein Lächeln im Gesicht. Ihr Land war mit glänzendem Schnee bedeckt und nur die Feen und ihre Freunde lebten hier. Aber in ihrer Nähe gab es ein anderes Land, das Land der Dunkelheit, in dem eine böse Fee herrschte. Hier gab es nur Blitze und groteske Kreaturen. Diese Fee hatte schwarze Haare, Flügel aus Feuer und liebte es, Menschen zu quälen. Er schickte ihnen immer Kälte, Regen, Ärger und Leid.

Die vier von Natur aus barmherzigen Feen waren sehr traurig, als sie sahen, wie die böse Fee die unschuldigen Menschen unterdrückte. Sie berieten sich darüber, was und wie sie die böse Fee vertreiben könnten. Im Winter schlugen ihnen die von Natur

aus Weiseren vor, das Land der Dunkelheit mit Lichtstrahlen zu erleuchten, um die hier herrschende Bande zu vertreiben. In dem Moment, als das Land der Dunkelheit aufleuchtete, starb die böse Fee. Und alles, was in diesem Land war, wurde lebendig. Aus einem Land der Angst wurde dieses Land zu einem Land der Freude. Das Land wurde Erde genannt.

Es war auch die Winterfee, die nun vorschlug, die beiden Königreiche zu vereinen. Und weil die Winterfee ihre Schwestern sehr liebte, schlug sie auch vor, dass jede von ihnen drei Monate im Jahr über das neue Land herrschen sollte. So können die Menschen die vier Jahreszeiten genießen, jede auf ihre Art besonders. Nur in Poli beschlossen die Feen als Zeichen des Dankes für die Weisheit des Winters, den Winter das ganze Jahr über zu regieren. Und hier, in den gefrorenen Ländern, beschlossen sie, den Weihnachtsmann mit seinen Helfern zu leben: Craciunita – seiner Frau, Elfen und fliegenden Rentieren. Jedes Jahr am Heiligabend begeben sie sich auf eine Reise um die Welt, um den Menschen Geschenke, Freude und Hoffnung zu bringen.

Weihnachtstraditionen in Deutschland

Erstellt von Mara Miloş

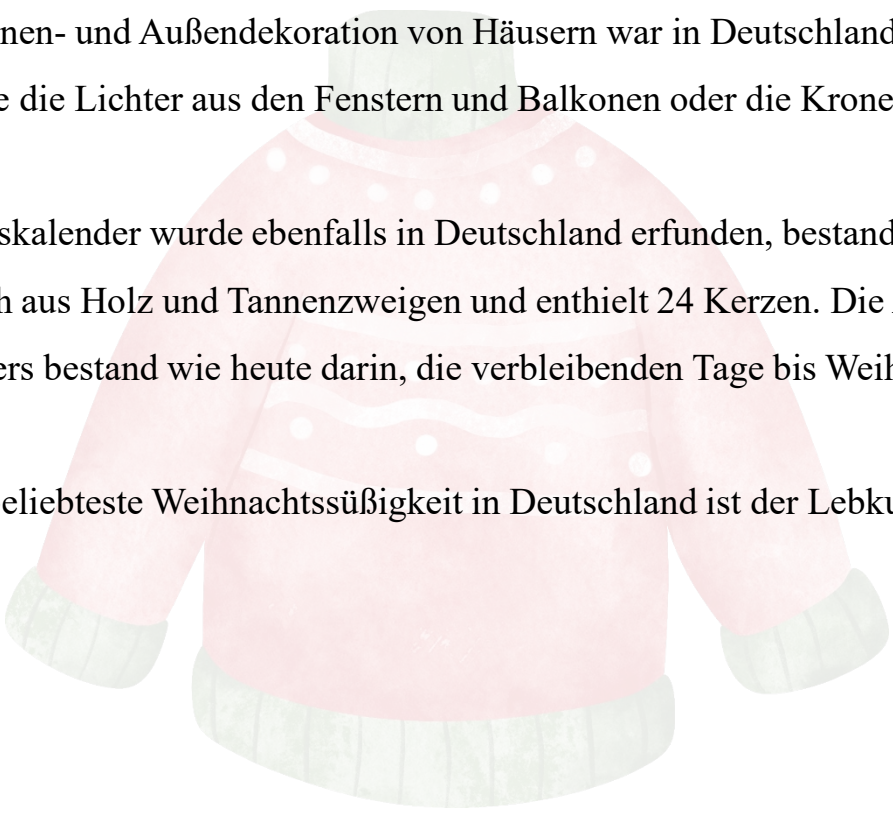
Weihnachten beginnt normalerweise am Heiligabend (24. Dezember), wenn die Menschen beginnen, Geschenke zu verteilen, in die Kirche zu gehen und den Weihnachtsbaum zu schmücken.

Der Brauch, den Baum zu schmücken, kam zunächst in Deutschland auf, wurde aber dann auch von anderen Ländern übernommen und heute gibt es in jedem Haushalt in der Weihnachtsnacht einen geschmückten Baum.

Auch die Innen- und Außendekoration von Häusern war in Deutschland ein Brauch. Wie die Lichter aus den Fenstern und Balkonen oder die Kronen aus den Türen.

Der Adventskalender wurde ebenfalls in Deutschland erfunden, bestand ursprünglich aus Holz und Tannenzweigen und enthielt 24 Kerzen. Die Aufgabe des Kalenders bestand wie heute darin, die verbleibenden Tage bis Weihnachten zu zählen.

Die beliebteste Weihnachtssüßigkeit in Deutschland ist der Lebkuchen.

Weihnachtstraditionen in Deutschland

Erstellt von Ioana Bodean und Natalia Roşu

In Deutschland wird Weihnachten „Heiligenachten“, die heilige Nacht, oder „Weihnachten“, die feierliche Nacht, genannt. Weihnachten beginnt normalerweise am Vorabend, wenn die Menschen Geschenke verteilen, in die Kirche gehen und zum ersten Mal die Lichter an den Bäumen einschalten. Der 25. und 26. November ist für Besuche reserviert, die Familie trifft sich in den Ferien und verbringt Zeit miteinander. Wie in Rumänien sind diese Tage kostenlos und dienen der Entspannung.

Weihnachtsbaum schmücken. Diese Tradition entstand in Deutschland, wo die deutschen Christen als erste den Baum zu Hause schmückten. Später übernahmen auch andere Länder diesen Brauch, heute hat fast jedes rumänische Haus einen geschmückten Weihnachtsbaum.

Weihnachtskrippe. Die biblische Geschichte über die Geburt Jesu wird von Kindern oder Laienschauspielern innerhalb oder außerhalb von Kirchen nachgespielt. Es gibt auch Häuser, in denen Sie diese Szene beobachten können. Die Deutschen erinnern auf diese Weise daran, was die Essenz der Feiertage ist und welches wichtige Ereignis wir in dieser Zeit feiern.

Weihnachts Gewohnheiten aus Deutschland

Erstellt von Sofia-Alexandra Calişcă

Deutschland hat der Welt den Brauch gegeben, den Weihnachtsbaum zu schmücken. Bevor es Weihnachtskugeln gab, wurde der Baum mit Süßigkeiten, bunten Bändern und Kerzen geschmückt

In Deutschland wird an jedem der vier Sonntage vor der heiligen Nacht, **der** Nacht der Geburt des Erlösers, **eine Kerze angezündet.**

Im **Dezember** ist die Stadt voller Weihnachtsmärkte, auf denen Sie thematische Theateraufführungen bewundern und Lebkuchenfiguren, Kunsthandwerk und Keramikgegenstände kaufen können.

Auf den Straßen hört man Weihnachtslieder wie „O, Tannenbaum“.

Weihnachten in Deutschland

Erstellt von Ilinca Maria Bădoi

Die Deutschen nennen „Crăciunul” "Weihnachten" oder "Heilige Nacht". Es wird also nicht die Geburt Christi heraufbeschworen, wie in den lateinischen Ländern, sondern der Mitternachtsgottesdienst zu Weihnachten.

Ab dem ersten Adventssonntag erobern Weihnachtsmärkte die Plätze der Stadt und läuten so die Feierlichkeiten zum Jahresende ein.

Der selbstgebastelte Adventskranz mit grünen Zweigen, die die Natur zelebrieren, wird in diesen Tagen in den Häusern aufgestellt. Darauf befinden sich entweder vier Kerzen, die jeden Adventssonntag nacheinander angezündet werden, oder 24 Tüten mit Süßigkeiten und Leckereien, die täglich in der Familie verkostet werden.

Bis zum ersten Weihnachtsfeiertag besuchen die Deutschen mit der Familie die unzähligen biblischen Szenen der Geburt Jesu, Miniatur oder Lebensgröße, figürlich oder animiert, die es auf den Weihnachtsmärkten gibt.

Ich würde sehr gerne in den Winterferien in Deutschland sein. Ich würde gerne die spezifischen Gerichte der Gegend probieren. Die Gans ist das wichtigste und traditionellste Essen auf dem festlichen Weihnachtstisch. Lebkuchen/Lebzelten/ Pfefferkuchen/Gewürzkuchen/Honigkuchen (je nachdem, wo in Deutschland man sich gerade befindet) – sind die schmackhaftesten Weihnachtsplätzchen Deutschlands. Das ist der Geruch von deutscher Weihnacht und allerlei Weihnachtsmärkten.

Weihnachten in Deutschland

Erstellt von Miruna Cristescu

Traditionen

Der Adventskranz

In Deutschland ist die Weihnachten die wichtige Feier aller Zeiten. Der beliebtesten Tradition soll der Adventskranz. Das ist ein Kranz aus Tannenzweigen mit vier Kerzen, die Hoffnung, Frieden, Freude und Liebe symbolisieren. Jede Woche ist eine Kerze beleuchtet.

Die Sternsinger

Vier oder drei Kinder gehen von Haus zu Haus. Sie singen Weihnachtslieder und sammeln Geld für die Nächstenliebe. Sie tragen einen Stock mit einem Stern und das symbolisiert der Stern von Bethlehem.

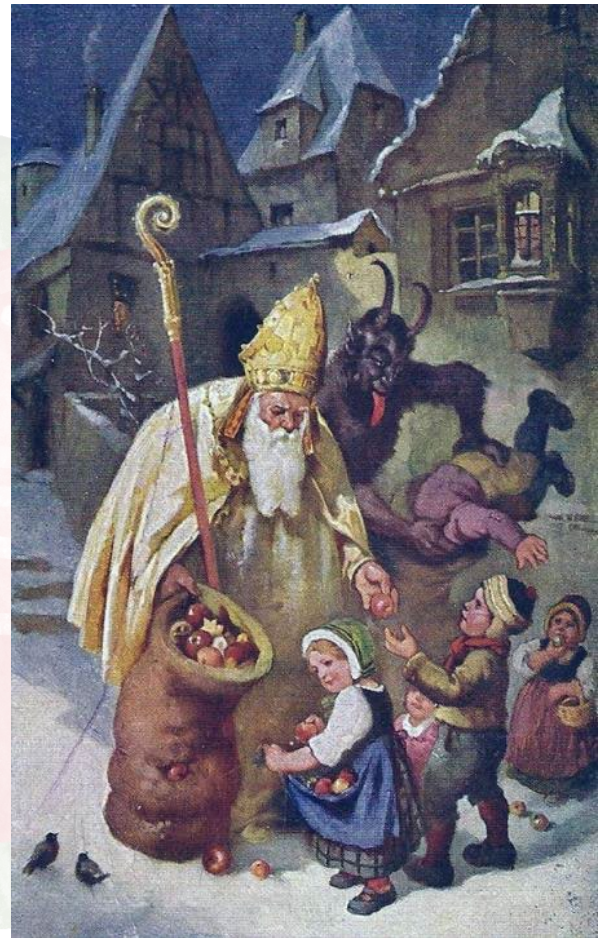
Die Weihnachtsmärkte

Deutschland ist für die Weihnachtsmärkte berühmt, wo man eine Vielzahl festlicher Waren finden kann. Was sie einzigartig macht, ist die Tradition des "Christkinds", die den Markt eröffnet. Die "Christkinder" sind einige Feen mit goldenen und weißen Gewänder und einer Krone auf ihrem Kopf.

Sankt Nikolaus Tag

In Deutschland ist der 5. Dezember ein ganz besonderer Abend. Die Kinder setzen ihre Stiefel vor ihren Schlafzimmertüren. Wenn das Kind brav war, bekommt er vom Sankt Nikolaus ein Geschenk, wie Schokolade, Mandarinen, Lebkuchen oder Gummibärchen. Die frechen Kinder erhalten ein Stückchen Kohle von Krampus.

Essen

Der Stollen ist ein Brot gefüllt mit getrockneten Früchte, Nüssen und Gewürze.

Die Weihnachtsgans kann mit Äpfeln und Zwiebeln gekocht werden.

Lebkuchen sind kleine Kekse, die auf Weihnachtsmärkten mit vielen Gewürzen wie Zimt, Ingwer Puder, Nelke verkauft werden.

CREATIVE

SEB

V. Artiștii de la SEB

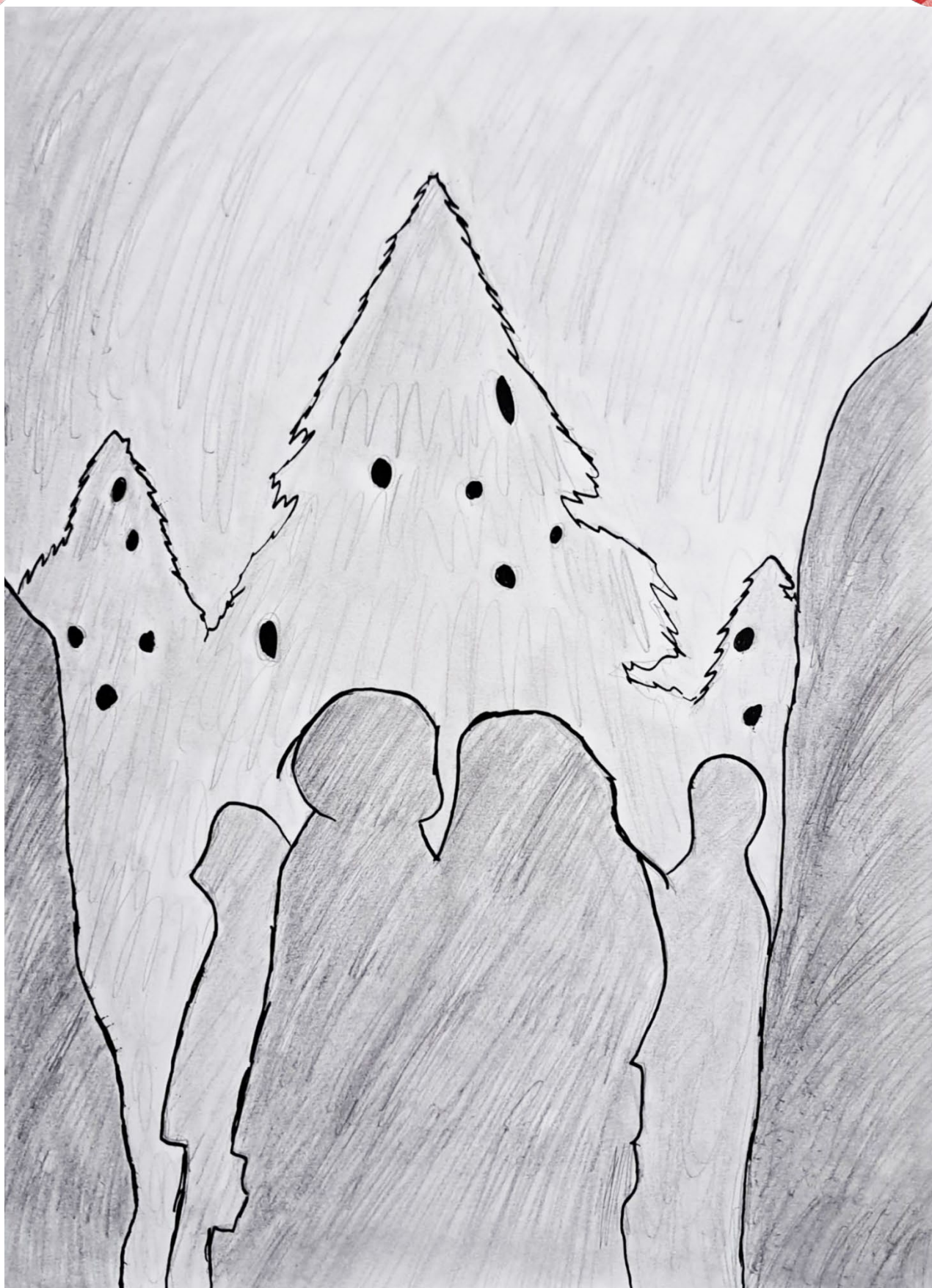

Miruna Cristescu, clasa a VII-a

Mara Miloş, clasa a VI-a

Mara Miloș, clasa a VI-a

